

N. Veenstra,
857 Prospect Ave., N.E.
Grand Rapids, Mich.

10-36

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen,
Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIII, No. 22. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

SEPTEMBER 15, 1937

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

The Poor Rich - The Rich Poor

Now there was a certain rich man, and he was clothed in purple and fine linen, faring sumptuously every day. . . . and in hell he lifted up his eyes being in torments.

Luke 16:19, 23.

And a certain beggar named Lazarus was laid at his gate, full of sores. . . . and he was carried away by the angels into Abraham's bosom.

Luke 16:19 22.

Here the curtain falls and is raised again!

Falls and is raised upon the scene of two very real actors on the stage of life, a servant of Mammon and a servant of God!

And it is only after the curtain has fallen and has been raised upon the second scene of this drama, that you are able to judge rightly, and to evaluate the relative worth of the service of these two, God and Mammon. For, only when the curtain is raised upon the things eternal can the things that are temporal be appreciated in their true value.

God or Mammon!

Not God and Mammon!

No one can serve both!

For, no servant can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. And God and Mammon are two masters. They form no alliance, they constitute no company, there is no agreement between the two. You cannot compromise with respect to their service. Do never imagine it. Attempt not to soothe your conscience by serving Mammon and offering God part of Mammon's wages to you. Futile

must be every attempt to reconcile the two. There is no agreement between light and darkness; there is no harmony between Christ and Belial; righteousness has no part with unrighteousness. It is either. . . . or; not both. . . . and!

Nor even would you be able to serve the one merely, without assuming any attitude over against the other!

For, you meet here with a strict antithesis!

If you hate the one you will love the other; if you love the one you will despise the other.

Thus the Lord had spoken!

And the Pharisees heard all these things! And they cut them to the quick, for they were covetous, lovers of money, servants of Mammon, that pretended to serve God! Neither would they repent, for their hearts were hardened and their eyes were blinded, lest they should be converted and God should heal them! And they scoffed!

At all costs they must play their part in the first scene of this drama, enacted on the earthly stage, before death's curtain falls, so well that they are justified and exalted among men!

But!

O, awful but!

But God knoweth their hearts, for that which is exalted among men is abomination in the sight of God.

Look at the abomination, now the curtain is dropped and raised again:

And in hell he lifted up his eyes, being in torment!

And look how the lowly is exalted: Lazarus carried into Abraham's bosom by God's own angels!

The drama is complete; finished!

Forever!

Attend, then, to the first scene!

Watch them, the servant of Mammon and the servant of God, Dives and Lazarus!

But, pray, while you sit and watch the enactment of this part of God's *Divina Comedia*, be a silent spectator. Dare not to speak. Let no word escape your lips. And even suspend your judgment till the very end. Do not judge the moral of this drama till you have seen all. For, if you do you are in great danger of ascribing foolishness and unrighteousness to God, of declaring that there can be no knowledge with the Most High, of complaining that the wicked, the servants of Mammon, prosper and that the punishment of the righteous is there every morning. Or, failing to see the first scene in the light of the second, you might foolishly babble of God's grace to the wicked. Be silent, then, and remember that this is God's drama and that He is a rewarder of them that diligently seek Him, while He is angry with the wicked every day!

Watch Mammon's servant!

For, such he is, and that is his wickedness. His iniquity is not, as some superficial scorners (like Strauss) have explained, that he is rich. Though it may be ever so difficult and though it may become increasingly difficult as the centuries roll by, to become rich in the way of righteousness, and though a rich man shall hardly enter into the kingdom of heaven, yet, God sometimes makes His children rich. No, but his wickedness is that he serves Mammon. The things of this world filled his soul to the brim, so that there was room for nought else. He set his heart on them. He strove after them. Little he cared whether he gained his riches in the way of righteousness or whether he kept them in his possession in the fear of God or not; little he worried that the wages of the laborers that mowed his fields, kept back by him by fraud, would cry out and enter into the ears of the Lord Sabaoth; that the accumulation of his wealth represented the bloody sweat of the poor, that toiled in his service for starvation wages. And the sight of the poor, the hungry, the miserable, that lay at his gate, longing for the crumbs that might fall from his table, left him unmoved. Mammon he served, not God. Of mercy and justice he knew not. Earthly things he minded. This world he wanted. And in this service of Mammon he was proud, merciless, implacable, unscrupulous, wanton, voluptuous, a lover of self, of sensuous gratification, of divers lusts and pleasures. . . .

Nay, do not conclude, that this servant of Mammon is considered with hatred and contempt by all his fellow-actors on the stage in this first scene of the drama!

Rather watch how he is honored! For, he pays his tithes, and brings his sacrifices to the temple, and occupies a front seat in the synagogue. And when you roam through the city you will soon discover that one of the most elaborate and costly synagogues is a testimony to his benevolence and love for the things of the Kingdom of God, for it bears the inscription above

its entrance: *Dives Memorial!* He is exalted among men. They bow before him in the streets; they speak of him with respect; the most honorable and religious men, chief priests and chiefs of synagogues, scribes and lawyers love his company and attend his sumptuous feasts. . . .

And things go well with him!

Richly he is rewarded in the service of Mammon!

He fares sumptuously every day. A robust body, a healthy stomach, a ravenous appetite is his. And he loves glamour and display. And day by day Mammon supplies him with abundant means to satisfy his cravings. The delicacies and dainties of this world crown his table and he goes about robed in purple and fine linen. . . .

And now, behold that beggar at Dives' gate!

Quickly his story is told, for he is a man of no reputation. The men of the world dislike to remember him. He would be a mere nothing, and his name would be completely and conveniently forgotten by the elite of the city where Dives is held in honor, were it not for the fact that he is a real nuisance because he always is met there at the gate of the rich man's palace. But he is laid there. Of himself he could not even reach the place for he is full of sores. There he listens to the music and merrymaking from within the festive hall; there the smell of the rich man's dainties reaches him and increases his hunger; there he waits eagerly for the scrapings off the rich man's table; and there he permits the dogs to lick his sore-covered body!

And who is this poor sufferer, for whom there appears to be no place in the world?

He is God's servant!

Notice, that he has a name with God! The rich man, though, undoubtedly, his name was well-known among men, is not introduced by name. But this poor man's name is Lazarus! It characterizes him. It tells us what he is. For the name means: God is my help! Such was his confession in the midst of the world. In Jehovah he had put his trust. From the Most High were all his expectations. On the God of his salvation he had fixed his hope. And Him he served in humility and fear.

And his reward? . . .

Are they his misery, his shame, his poverty, his sores?

While Mammon rewards his servants with the fat of the earth, all the joys of this world, abundance and honor, must this servant of God meet contempt and suffering every day?

Is not God ashamed to be called the God of this poor wretch? . . .

Lo, the curtain is beginning to drop upon the first scene.

Still the characters are acting.

The beggar died. Quietly, calmly, without a strug-

gle he died. It was not hard for him to die, even as far as death itself was concerned. There was but little that death could take away from him, no wealth, no health, no riches, no earthly joys, no name and fame, no ties of friendship and love that had to be severed. With a smile of farewell he parted from the dogs that, for the last time, licked his sores. A relief it was to the rich man and his friends, that no longer they had to behold this nuisance on their way to the banquet hall. And the city authorities were likely called in to carry away his body and remove the very memory of Lazarus from the earth.

A funeral there was not!

Still the curtain slowly falls. . . .

But before it is down, behold, the rich man also dies! O, he had said to himself that his house would stand for aye, but he died! How he fought for life! Physicians were called. Consultations were held. Hourly bulletins were published from the sick-room. . . .

Yet, he died!

And the funeral, the speeches, the monument on the grave. . . .

The curtain drops!

And now, watch the second scene!

How the tables are turned!

For, the rich man opens his eyes in hades and is in torment; Lazarus is conducted by the angels of God into the bosom of Abraham!

Both are in their disembodied state, for even while they bury the remains of the rich man, he opens his eyes and finds himself in torment. On earth his memory is still exalted among men; they still proclaim his praises; they extol his virtues; they build his sepulchre and carve his name and merits in a monument of stone; yet he opens his eyes in hell and is in torment. Men assign to him a place in heavenly glory, God casts him down into hell. And Lazarus is already forgotten; men refused to accompany his remains to the grave; yet angels carry him into Abraham's bosom!

Both are stripped!

Dives of his healthy body, his purple and fine linen, his glorious estate, of the very appearance of felicity; Lazarus of his diseased frame, his rags, of all that was connected with the suffering of this present time and the outward semblance of wretchedness.

And both now appear in their true character, their real worth, their proper evaluation in the sight of God. On earth Dives appeared to be the object of God's favor, though he was not; Lazarus was the despised, though he was precious in the sight of God. Now Lazarus shines forth in all the beauty and glory of one that is exalted by God, the rich man is exposed as the abomination which in God's sight he always was!

Miserable rich!

He opens his eyes! What an awakening! He is mindful of his former riches, His fine linen, his beautiful purple, his sumptuous feasts, the songs and merry-making and laughter and drunken revelry, of the praise of men that used to flatter his pride, of his service of Mammon, of the cry of the righteous oppressed by him, of wages withheld from the laborers, of mercy refused to the poor and miserable. How different they all appear! Slippery places they were, on which the Most High, in Whose eyes he always was an abomination, placed him in order to cast him down into destruction; means which he used to exalt himself and which the Lord Sabaoth employed to destroy him forever. And while he gained the world he lost his soul. . . .

Lo, he becomes the beggar!

For inexpressible anguish he suffers. And he beholds Lazarus in the bosom of Abraham. And he cries for a drop of water to cool his tongue. Let him who used to crave for the crumbs that fell from his table now be the instrument of mercy to alleviate his mercy! But the cry is in vain. There is no mercy for him that knew no mercy. And Abraham is unmoved and his answer is devoid even of sympathy: Remember, son, that thou in thy lifetime receivest thy good things, and likewise Lazarus evil things; but now he is comforted and thou art tormented!

Dreadful remembrance!

And, besides, there is a great gulf!

In hell Dives cannot even reach Lazarus' gate! The time of promiscuity, when the righteous and the wicked had all things in common, when the Most High caused His sun to shine upon the righteous and the wicked and the rain to descend upon the just and the unjust, is passed forever. The separation is accomplished. No longer do the children of darkness move about among the children of light. The mercies of heaven do not drop down into hell!

And Lazarus is comforted!

He is mindful of the evil things he suffered in his lifetime, of rags and poverty, of hunger and want, of sores and suffering, of the dogs that licked his diseased body, of shame and humiliation. But he beholds it all in the light of his eternal glory! The light affliction was but for a moment and worked for him an exceeding and eternal weight of glory, while he looked not at the things that are seen, but at the things that are not seen! The suffering of this present time was only a way to lead him to the glory of the Church triumphant.

God was his help, indeed!

And He was not ashamed to be called his God!

For, He had prepared for him a city!

The heavenly Jerusalem!

H. H.

EDITORIALS

Our Own Christian High School

Time was, when Reformed Christians in our country all agreed that high school education must be based on specifically Christian principles.

Many there were in those days that could not concede the necessity of separate Christian schools for primary education and that strenuously opposed the movement for such an institution. But generally even these would agree that with respect to higher education the matter stood different, and few there were that would send their sons and daughters to a public institution to receive their secondary and higher education.

In those days comparatively few had the privilege to enjoy a high school education. The law did not compel anyone to pursue the path of learning beyond the stage of the eighth grade and in general it was those that intended to prepare themselves for one of the professions that entered high school.

And it was natural, considering that the ministry was the chief profession for which young men prepared themselves, that these special high schools were denominational in character. They were church schools. And the instruction was based on or supposed to be based on the confession of the church that supported the school.

But the situation has changed radically as far as high school education is concerned.

First of all the law is no longer satisfied with an eight grade education of our boys and girls, but compels them all to attend the high school, at least up to a certain age. It is no longer a question for the parents to decide whether or not the graduate from the grade school shall continue his studies. It is a matter of compulsion. In this respect the high school now stands on a level with the primary school, and the number of high school pupils is greatly increased.

And a second important change, resulting from the first, is that the church felt no longer obliged to furnish this education for boys and girls of high school age, and like the schools for primary instruction the high school became a society-school. The curriculum was expanded and besides the various academic courses commercial courses were offered to those that looked forward to a place in some office or in the business-world in general.

And again, the schools lost a good deal of their specifically denominational character and became just *Christian* high schools.

Members of churches of different denominations could join the society that supported the school.

Thus, at least, it was nominally.

And thus it must also be explained, that in Grand Rapids, when our people had been expelled from the fellowship of the Christian Reformed Churches, because they were convinced that these churches had departed from the Reformed truth by adopting the Three Points, and when they had organized the Protestant Reformed denomination, they continued to support the existing Christian High School in that city, to belong to the society that supported it and to send their children there.

Such is the situation at the present time.

It is at least ten years ago that we pointed out that this situation is by no means ideal and pleaded for a Christian High School of our own.

And in the course of these years our conviction that as a Protestant Reformed people in Grand Rapids and vicinity we need our own institution for secondary and, the Lord willing, for higher education, was gradually confirmed.

More than ever I am convinced that we should put forth all our efforts to establish such a school, and that, with God's help and blessing we shall surely see such efforts crowned with success.

Last spring a society was organized for this purpose; surely, a step in the right direction.

But the society hardly counts one hundred members; and the cause is not only worthy of the united efforts of all our people, but needs it.

And to bring this important matter to your attention and bind it upon your heart, to solicit your support and your prayers for this cause, we make this plea.

Why is it of great importance that we establish a high school of our own?

First of all, because Christian instruction must be as specific as possible, if it is to be a power for good. And this is especially true of secondary education. We do not mean to convey the notion that in the primary grades the instruction may be less specific, can safely assume a more general character. Far be it from us to suggest such a fallacious notion! But the age when our boys and girls attend high school is the period in their life when they begin to reflect, to think for themselves, when, more than in the years of their childhood, they are able to imbibe and understand definite principles and doctrines, when it is of utmost importance that, both with respect to their thinking and to their conduct they are guided in the right direction.

It is true, that the instruction and guidance they receive or ought to receive in the home, in church, in the catechetical classes, are of great influence.

But this does not mean that the instruction offered to them in the high school can be less specific.

A so-called *Christian* instruction in the general sense of the word, without emphasis on specific principles is not sufficient.

The instruction must be *Reformed*.

And for us this means *Protestant* Reformed.

Specific this instruction must be, not only with application to those courses that deal directly with Bible-knowledge and doctrine or with the history of the Church, but the principles that are dear to us must permeate as much as possible all the branches of study, such as history, civil government, physics, chemistry, physiology, etc.

And if we cannot be satisfied with a little general Christianity, if the instruction of our boys and girls of high school age is to be of a specifically Reformed character, it cannot be denied that the question of common grace must enter in immediately. It certainly constitutes a fundamental difference in the basis of your education whether you proceed from the principle of common grace or from the tenet that God is gracious to His people only; whether you believe that there is a general influence of grace through the Spirit of God restraining sin and improving men, or whether you insist that the natural man is actually totally depraved; whether you view the natural man as being able to perform much good in this world, or whether you adhere to the truth that all his works are at all times only sin outside of the regenerating grace of the Spirit of Christ.

Now we certainly agree on this, *that we do not want the principles of common grace inculcated into our boys and girls!*

And we do not want a high school education that is based upon and permeated by these principles!

Our ideal, our purpose is specific instruction!

But if we are serious about this and want to reach this ideal, strive for it, realize this purpose, there is only one way: a school of our own.

This article is not written to criticise the existing Christian High School in Grand Rapids. Mere opposition to an existing institution is negative and cannot very well constitute the basis for a new movement. We wish to be positive.

But so much must be said, that in as far as the Christian High School of Grand Rapids is specific, it is Christian Reformed, and it is based on the principle of common grace.

We could easily prove this statement, not only from personal contact with catechumens that attend this school, but also by quotations from text-books used.

The theory of common grace is certainly upheld and inculcated there.

We do not write this as an indictment against the school.

The overwhelming majority of the society-membership that support the school is Christian Reformed.

The membership of the Board is almost entirely Christian Reformed.

And the same is true of the teaching-staff.

How could such a school be blamed for teaching specifically Christian Reformed tenets? And how could it be asked to refrain from inculcating the theory of common grace, a doctrine considered so important by the Christian Reformed Churches that because of its denial they expelled their brethren of the Protestant Reformed Churches from their fellowship?

In the light of these facts one hardly feels justified to protest when these principles are inculcated also into our boys and girls that attend the school.

Once more, in this we do not blame the school. The more specific it will be on its own basis, the more we will respect it for the courage of its conviction.

But on our part we are convinced that no specific Christian instruction can stand on the basis of the theory of Common Grace.

There is only one way, only one course for us to pursue, if we would strive for the ideal: a Christian High School of our own!

Besides, if we will unite our efforts to realize this purpose, it will create a new interest in the cause of Christian Instruction among us.

There are not a few of us, who send their children to the Christian Primary School, but when graduation day is past, do not hesitate to entrust them to the instruction of the public high school. The reason given is frequently that the Christian High is little better and that they refuse to have the teaching of common grace inculcated into their children. Whether or not this is always the real motive we leave to their own conscience. We never did and we do not now justify this course of procedure. We believe that as long as as we have no school of our own, the existing Christian High is the institution they should attend. But surely the reason given cannot be gainsaid. And this paralyzes our action in favor of Christian High School instruction as such. Who feels like fighting for a cause and speak of principle, when he knows in his heart that there is little or no specific principle at stake?

A Christian High of our own, a school based on specifically Protestant Reformed principles, is worth fighting for, deserves our enthusiasm, will create a new interest in the cause of Christian Instruction among us.

But why start with a Christian *High* School, you probably ask.

First of all, because both in view of the important period of the high school age in the life of our boys and girls and with a view to existing conditions, I think that the need of a Christian High School is most urgent.

Secondly, there is no reason, why in a city like

Grand Rapids there should be only one Christian High School. There are thousands of families perhaps that do or could support this school. The school is crowded. Before long more room will have to be created, new buildings erected. But there is no reason why in a city like Grand Rapids there should not be more than one high school, just as there are several grade schools. Why, then, not build a school of our own?

Thirdly, a high school, where all the children of Protestant Reformed parents of high school age from Grand Rapids and vicinity can attend is more easily realized than a grade school. There will be fewer children, we will need fewer teachers, and the children are of such an age that they can easily travel a few miles to attend a centrally located high school of our own.

You object that it will prove to be impossible?

To this I answer:

First, that there are some six hundred Protestant Reformed families in Grand Rapids only. If we unite and put our shoulder to the wheel there is no reason why we could not establish and support one high school.

Secondly, if you are agreed on the principle you will surely also agree that it is worth all our effort to try.

No attempt was ever made.

Join our society.

And let us have your much needed support!

H. H.

NOTICE

The Annual Meeting of the R. F. P. A., will be held Thursday, September 23, at 7:45 o'clock, in the basement of the First Protestant Reformed Church, corner Fuller Ave., and Franklin St. Agents will be on hand at 7:45 to receive membership fees and subscriptions. The board made the following nomination for Board members:

Rev. R. Veldman, (Roosevelt Park)
Mr. M. Gritters, (Creston)
Mr. Ralph Schaafsma
Mr. Al Wychers
Mr. B. Woudenberg
Mr. F. Pipe

The Board has asked Rev. H. Hoeksema to give us a short speech.

Sec'y.

Zwier Verstaat Het Nog Niet

Zoo dachten we, toen we lazen wat Ds. Zwier schreef in enkele nummers van De Wachter over de verkondiging des evangelies in verband met het eerste der Drie Punten.

We waren een beetje ten achter gekomen met het lezen van zijn artikelenreeks onder het opschrift: "Goddelijke Souvereiniteit en Menselijke Verantwoordelijkheid". Enkele weken mochten we aan de kust van de Atlantische Oceaan doorbrengen, een kleine duizend mijlen van huis en arbeid, om dagelijks te genieten van zeelucht en zeebad, en om ook zoover verwijderd te zijn van allen arbeid, lieten we alle correspondentie en bladen eenvoudig thuis.

En nu na we zes weken van niets doen dan wandelen en zwemmen weer thuis zijn gekomen moesten we wel eerst door den "rijstenbrijberg" heen eer we eenige bijzondere aandacht konden wijden aan de bovengenoemde artikelen van Ds. Zwier, die wel niet veel nieuws schrijft, maar op wien het toch goed is de vermaning toe te passen, dat we acht hebben op elkander.

Thans zijn we weer op dreef.

En ofschoon we een beetje laat komen, kunnen we toch niet nalaten een enkele opmerking te maken over hetgeen Zwier schreef.

Het is opmerkelijk, dat hij in zijn artikelenreeks zooveel aandacht wijdt aan de Drie Punten. En we geven hem crediet, dat hij een manmoedige, zij het ook nog zoo wanhopige poging doet, om aan te toonen, dat er geen conflict is tusschen de leer der punten en de Gereformeerde waarheid. Onzerzijds mogen we dat wel. De praktijk van doodzwijgen, door de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken gevolgd, hebben we altijd gelaakt en betreurd. En bovendien komt het door zulk eene bespreking hoe langer zoo meer aan het licht, met name voor hen, die niet slechts "ons kerkelijk blad De Wachter", maar ook de Standard Bearer lezen, hoe onmogelijk het is om de Drie Punten te verdedigen op Gereformeerd standpunt en dat de Christelijke Gereformeerde Kerken in 1924 wel waarlijk een verbond gesloten hebben met Arminius en zijn aanhang.

Het is daarbij echter jammer, dat Zwier keer op keer in gebreke blijft op het eigenlijke punt in te gaan. Hij beschuldigt zijn tegenstanders soms wel van sophisterij en van het draaien van een rad voor de oogen der menschen, hij kan soms ook heel aardig spotten en een toon aanslaan van iemand, die het met zijn tegenstanders niet zoo ernstig neemt, maar feit is, dat hij zelf de zaak verkeerd voorstelt en dat het hem slechts in den weg van verkeerde voorstelling gelukt om den indruk te laten, dat het er met die Drie Punten nog niet zoo slecht bijstaat.

Dat verraadt een zwak.

We willen natuurlijk niet beweren, dat Ds. Zwier

met opzet de dingen niet goed voorstelt. In de eerste plaats zou zulk eene bewering nooit te bewijzen zijn. En ten tweeden zouden we dit toch ook niet verwachten van een man, die zulk een gruwelijken hekel toont te hebben aan sophisterij en raddraaierij, als hij deze meent op te merken in anderen.

En toch bedoelen we niet, dat dit in gebreke blijven om het punt te raken een intellectueel zwak van Zwier verraadt.

'k Zou het liever zoo willen verklaren, dat er ergens, diep in Zwier's ziel, in het "onderbewuste", wel een zekere vrees is, een gevoel, een besef, zoo nu en dan ook wel eens aankloppend bij zijn bewustzijn, dat het toch met die Drie Punten en met het doen van 1924 niet zoo erg pluis is. Als een getrouw zoon der Christelijke Gereformeerde Kerken en schrijver voor "ons kerkelijk blad De Wachter" is er in hem echter ook een sterke begeerte om de eer zijner kerken te verdedigen. Hij wil het gaarne zoo zien, dat die kerken niet zijn afgeweken van de waarheid. En de begeerte is vaak de moeder der gedachte; wat we graag willen zien, zien we ook gemakkelijk. En zoo zal het dan misschien te verklaren zijn, dat hij keer op keer de dingen verkeerd voorstelt en het punt in kwestie niet raakt.

Hoe dit ook zij, dat dit laatste feit is, kunnen we gemakkelijk bewijzen en zullen we ook thans weer doen uit het schrijven van Ds. Zwier over de verkondiging des evangelies in verband met het eerste punt.

Het volgende is nog van minder belang:

Vooraf op die uitdrukking is captie gemaakt.

Men heeft willen beweren, dat daaruit zoo duidelijk mogelijk blijkt, uit wat voor hoek de wind waait. Die hoek is de Arminiaansche hoek. En men heeft klaagliederen aangeheven en jammerlijke zuchten geslaakt over die booze Synode, die het Arminianisme met vlag en wimpel in de Christelijke Gereformeerde Kerk heeft binnengehaald.

Dit laatste is nooit door ons beweerd. Dat dit binnenhalen van het Arminianisme een soort van publieke ovatie is geweest, is, integendeel, altijd door ons ontkend. Zoo gaat het gewoonlijk niet met de dwaling in de kerk van Christus in de wereld. Ze komt niet openlijk. Ze wordt niet met vlag en wimpel binnengehaald. Ze sluipt binnen. En we hebben altijd beweerd, dat het eerste punt listig gesteld is, zoo listig, dat het niet slechts er op berekend is om de menschen in de Christelijke Gereformeerde Kerken te misleiden, maar ook nog een man als Zwier gelegenheid genoeg biedt om het goed te praten. Ook zongen we geen klaagliederen en slaakten we geen zuchten, maar we bestreden de Drie Punten met de wapenen van Schrift en Belijdenis.

Zoo staat de zaak.

Ook is hetgeen Zwier schrijft over ons "stichten" van een nieuwe "kerk" niet zoo ernstig:

Zóó ernstig was het geval, dat men op grond daarvan meende wel tot "stichting" van een nieuwe "kerk" te moeten overgaan. Want immers, de kerk, waarin men tot dien tijd toe zijn onderdak had gevonden, was ontrouw geworden aan de Gereformeerde belijdenis.

Maar ook hier biedt hij toch een scheeve voorstelling van de zaak. Wat ons betrof was in 1924 de zaak zóó ernstig, dat wij meenden de theorie der gemeene gratie, zooals die door de Christelijke Gereformeerde Kerken in de Drie Punten was aanvaard, te moeten bestrijden en ze in hun eigenlijke strekking bloot te leggen voor ons Gereformeerde volk. Wat ons betreft lieten we dit aanstonds de Synode weten in 1924, eer deze nog verdaagde, zoodat er bij deze hoegenaamd geen twijfel bestond in betrekking tot onze overtuiging, onze houding tegenover de Drie Punten, en onze plannen om ze te bestrijden. En toch deed de Synode ons niets, deed ze ons geen enkele vraag, eischte ze geen enkele belofte van ons, nam ze geen enkele stap in de richting van tuchtoefening. En wat ons betreft zijn we onszelven gelijk gebleven en zijn we aanstonds na de Synode van 1924 begonnen de Drie Punten te bestrijden. Wij liepen niet weg en stichtten geen kerk.

Maar wat de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken te Grand Rapids en omstreken betrof, was de zaak der Drie Punten zóó ernstig, dat men achter onzen rug conspireerde, plannen beraamde om ons uit te werpen, van alle kanten op ons aanviel, zonder ons ooit een enkele gelegenheid te bieden om onszelven te verdedigen. Wat hun betrof, zij waren zoo benauwd voor de hun zoo dierbare theorie der gemeene gratie, dat ze ons het stilzwijgen wilden opleggen, van ons eischten, dat we nimmer iets meer zouden zeggen of schrijven in 't publiek over de Drie Punten, en dat ze ons bij onze weigering om dit te beloven uit de gemeenschap der Christelijke Gereformeerde Kerken hebben uitgeworpen. Dat was onze rebellie tegen "de kerkelijke autoriteiten", zooals de classis het uitdrukte!

Zoo is de geschiedenis, zooals Zwier zeer goed weet.

En hij moet niet den indruk laten, alsof wij onzerzijds, nadat de Synode van 1924 de Drie Punten had aangenomen, eenvoudig de gemeenschap der Christelijke Gereformeerde Kerken hebben verlaten om een andere "kerk te stichten".

Neen, men heeft ons uitgeworpen.

En Classis Grand Rapids Oost pretendeert tenminste nog, dat ze dit gedaan heeft naar de methode door Dr. Van Lonkhuyzen aanbevolen, ofschoon men wel ietwat met zichzelf in tegenspraak kwam door van de classis tegenover den kerkeraad te spreken als "de bevoegde kerkelijke autoriteiten". Zij pretendeert

dus, dat ze den kerkeraad van Eastern Ave. destijds eigenlijk niet heeft afgezet, maar hem en de gemeente, die aan zijn zijde stond, buiten de gemeenschap der Christelijke Gereformeerde Kerken heeft geplaatst. Wij waren en bleven dus kerk.

En tot ons afzonderlijk bestaan als Protestantsche Gereformeerde Kerken hebben de Christelijke Gereformeerde Kerken ons gedwongen, uit liefde tot en vrees voor de Drie Punten!

Laat Zwier in een *en passant* paragraafje de feiten toch niet verdraaien!

Laat hem de feiten liever erkennen en zich met zijne kerken er voor schamen!

Dat is heilzamer.

Doch veel erger is de verkeerde voorstelling, die Zwier ons biedt van den eigenlijken inhoud van het eerste punt zelf. Vergeef het me, als ik hem hier breed aanhaal. Ik wil hem recht doen:

De knoop zit in de uitdrukking *algemeene aanbidding des Evangelies*.

We zijn het allen volmaakt met elkaar eens, dat het Evangelie gepredikt moet worden aan alle menschen. Christus' bevel: "Predikt het Evangelie aan alle creaturen," is zoo duidelijk, dat er daaromtrent geen verschil van opinie onder ons kan bestaan.

Had dus de Synode gesproken van de algemeene *verkondiging* des Evangelies, dan ware mogelijk een nieuwe "kerk-stichting" niet noodzakelijk geweest! !

Maar ze sprak van de algemeene *aanbidding* des Evangelies, en daarin, zoo beweert men, schuilt het venijn. Door die uitdrukking te aanvaarden heeft de Christelijke Gereformeerde Kerk het Arminianisme gehuldigd. Heel de Arminiaansche dwaalleer ligt in dat woord opgesloten!

Hoe legt men het aan, om dat klaar te spelen?

Heel eenvoudig. Men verklaart het woord in Arminiaanschen zin, en dan heeft men natuurlijk heel geen moeite, om het on-Schriftuurlijke en on-Gereformeerde daarvan aan te toonen.

Dat woord, zoo zegt men, houdt in, dat de zaligheid in het Evangelie voorgesteld werkelijk ter beschikking van alle menschen gesteld wordt; dat de aanbieder, in dit geval God zelf, de oprechte en ernstige begeerte heeft, om alle menschen zalig te maken, omdat Zijn Zoon Christus voor allen gestorven is en voor allen de verzoening heeft aangebracht; dat de menschen, aan wie het Evangelie verkondigd wordt, in zichzelf het vermogen bezitten, om door vrije keuze dat aan-

bod van genade te aanvaarden of te verwerpen.

Altemaal Arminiaansch, door en door!

Wat zullen we hierop antwoorden?

Beginnen we met te erkennen, dat, indien het woord *aanbidding* dat alles werkelijk inhoudt, wij als Gereformeerden het niet kunnen gebruiken. Als dat de eenig mogelijke verklaring van het woord is, dan zijn we dadelijk bereid, om deze uitdrukking uit ons Gereformeerd woordenboek te verwijderen. Want Gereformeerd zijn we en willen we blijven, ook in de taal, die we spreken.

Er is echter niemand onder ons, die het woord in dezen Arminiaanschen zin bedoelt, wanneer hij van het aanbod des Evangelies spreekt.

Deze uitdrukking is door Gereformeerde theologen van oudsher in goeden, Schriftuurlijken zin gebruikt. Ge kunt ze vinden in bijna elke Gereformeerde dogmatiek.

Als twee theologen hetzelfde woord gebruiken, bedoelen ze daarom nog niet hetzelfde. De Roomsche theoloog geeft aan het woord *sacrament* een geheel anderen inhoud dan de Gereformeerde. De moderne theoloog spreekt van de *inspiratie* der Schrift, maar meen niet, dat hij daarmee hetzelfde bedoelt als wij. En zoo zouden we wel honderd voorbeelden meer kunnen geven.

Zoo nu staat het ook met den term *aanbod des Evangelies*.

Zeker, we weten zeer wel, dat de Arminiaansche theoloog daarvan zijn verklaring geeft, maar die verklaring nemen wij geenszins over. Gebruiken wij die uitdrukking, dan doen we dit in zuiver Schriftuurlijken en Gereformeerden zin.

Dat deed ook de Synode van 1924, gelijk duidelijk blijkt uit de verwijzing naar de Dordtsche Leerregels. Het zal toch zeker niemand in het hoofd komen, onze Gereformeerde vaders op de Synode van Dordrecht 1618-19 te verdenken van Arminianisme. Het belijdenisgeschrift daar opgesteld draagt als ondertitel: "De Vijf Artikelen tegen de Remonstranten."

Welnu, in dat geschrift wordt gehandeld van de algemeene aanbidding des Evangelies, zei onze Synode van 1924. Wilt ge dus weten, wat onze Synode bedoelde met die uitdrukking, dan moet ge die plaatsen lezen, waarnaar verwezen wordt:

"Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisigden Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte allen volkeren en

menschen, tot welke God naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekeering en geloof" (Hfdst. II, Art. 5).

"Doch zoo velen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord, wat Hem aangenaam is; namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en gelooven, de rust der zielen en het eeuwige leven" (Hfdst. III-IV, Art. 8).

Dat, en niets anders, bedoelen wij met de algemeene aanbidding des Evangelies.

Dat is zuiver Schriftuurlijk en echt Gereformeerd. Daarin ligt geen enkel greintje Arminianisme. Maar laten we nog eens even verder lezen. De Synode verwees ook nog naar Art. 9, waarvan het begin luidt:

"Dat er velen, door de bediening des Evangelies geroepen zijnde, niet komen en niet bekeerd worden, daarvan is de schuld niet in het Evangelie, noch in Christus, door het Evangelie aangeboden zijnde, noch in God, die door het Evangelie roept. . . ."

Waarlijk, daar hebben we hetzelfde woord, dat ook de Synode bezigde, *aanbieden*, het woord, dat zoo druk becritiseerd werd, waaruit zooveel venijn gezogen is, om het gebruik waarvan onze Kerk als Arminiaansch veroordeeld werd en wordt!

Christus, door het Evangelie *aangeboden* zijnde, zoo heet het in dit Gereformeerde belijdenisgeschrift—en nu zouden wij die uitdrukking niet mogen gebruiken?

We bevinden ons in goed gezelschap, als we van de aanbidding des Evangelies spreken.

En die beschuldiging van Arminianerij raakt onze koude kleeren niet!

Wie dit leest wrijft zich de oogen eens uit en vraagt zich af of er nu toch werkelijk wel reden was voor de scheuring van 1924!

Hoe getuigt Zwier tegen zijn eigen kerken, zonder het natuurlijk te bedoelen. Immers schrijft hij: "Had dus de Synode gesproken van de algemeene verkondiging des Evangelies, dan ware mogelijk een nieuwe 'kerk-stichting' niet noodzakelijk geweest!"

Nu moet ge er wel opletten, dat Zwier het voorstelt, alsof *wij* om de Drie Punten de gemeenschap der Christelijke Gereformeerde Kerken hebben *verlaten*. Ook dan komen die kerken door de voorstelling van Zwier in een slecht daglicht te staan. Immers komt de vraag op: Hadden die kerken, waar wij meenden, dat er aan dat woordje *aanbod* een verkeerd

reukje is, en waar Zwier elders zelf toestemt, dat het woord *verkondiging* de voorkeur verdient, ons dan niet op dat onbeduidende puntje terwille kunnen zijn? Ze wisten immers (naar het eigen getuigenis der Synode van 1924) dat wij goed gereformeerd waren! Als het nu slechts om een woordje ging, dat door de Christelijke Gereformeerden anders werd verstaan dan door ons, terwijl we het immers eens waren over hetgeen ook zij door dat woordje bedoelden te zeggen, hadden ze dan niet, toen ze merkten, dat het ons ernst was en dat wij (zeg dat is de juiste voorstelling der geschiedenis) tot het "stichten van een nieuwe kerk" zouden overgaan, ons tegemoet kunnen komen en dat woordje *aanbod* in het eerste punt kunnen veranderen in *verkondiging*?

En zouden ze dat dan nog niet kunnen doen?

Maar de zaak staat nog veel slechter voor de Christelijke Gereformeerde Kerken!

Immers moet de boven aangehaalde zin uit Zwier's artikel gelezen worden als volgt: "Had de Synode dus gesproken van de algemeene *verkondiging* des Evangelies, dan ware mogelijk de uitwerping der broederen door ons niet noodzakelijk geweest".

Is 't niet vreeselijk?

Omdat ze een woord niet wilden veranderen in een woord, dat naar hun eigen opvatting beter is, hebben ze ons uitgeworpen? En dat schrijft Zwier zoo maar in koelen bloede? En ook dat raakt zijn koude kleeren niet?

Doch Zwier praat zijn eigen mond voorbij.

En dat komt, doordat hij de zaak het eerste punt betreffende verkeerd voorstelt.

Hij verstaat, na al, wat over het eerste punt reeds werd geschreven, van de eigenlijke zaak nog letterlijk niets. Hij verstaat nog niet "het puntje van het eerste punt". Hij heeft nog nooit het eerste der Drie Punten goed gelezen. Geen wonder, dat een man als Zwier, die gereformeerd wil zijn, dat punt onderschrijft! Geen wonder, dat hij niet aarzelt er een lans voor te breken in "ons kerkelijk blad De Wachter"!

Zie, zoo schrijft hij, ons eenigste verschil loopt over dat woordje *aanbod*!

En, zoo redeneert hij, dat woordje *kan* een Arminiaansch reukje hebben. Maar dat heeft het immers in het eerste punt niet. Daar bedoelt het ongeveer hetzelfde uit te drukken als het woord *verkondiging*!

En, zoo meent hij het bewijs te leveren, dat de Synode het woord in goed gereformeerden zin opvatte, is wel duidelijk uit het feit, dat zij verwees naar artikelen in de Dordtsche Leerregels. Zie, zooals het woord dáár gebezigd wordt, in dienzelfden zin gebruikte ook de Synode het!

Doch zoo is het niet!

Zwier zet de dingen precies op hun kop!

Hij schrijft, dat ge het woord *aanbod* in het eerste punt moet verklaren in het licht der belijdenis; terwijl

het een feit is, dat het eerste punt juist een verklaring wil zijn van de aangehaalde artikelen der belijdenis!

En welke is die verklaring?

Deze: het aanbod des evangelies, of de verkondiging des evangelies (ik geef in dit verband metterdaad geen zier om de keuze van het woord) is een bewijs van Gods genade aan allen, die het evangelie hooren!

't Ging waarlijk niet over het *woordje* aanbod!

Maar 't ging over dat woord, zooals het in het eerste punt staat! En dat is geheel iets anders. Dat haalt een streep door al, wat Zwier heeft geschreven om duidelijk te maken, dat zijne kerken het woordje aanbod in goed gereformeerden zin willen opvatten.

Dat mag Zwier nu willen, dat wilde de Synode van 1924 niet!

En, afgedacht nog van de vraag wat de Synode eigenlijk wilde, vast staat, dat het woord aanbod in Punt I met geen mogelijkheid in gereformeerden zin kan worden verklaard.

Want immers, dat punt leert, zoo duidelijk, dat een kind het kan verstaan, dat God aan allen, die het evangelie hooren, *het aanbiedt in Zijne genade!*

Als God aan een zeker aantal menschen zonder onderscheid het evangelie laat verkondigen, *dan doet Hij dat door genade bewogen*, dan zijn al die menschen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, *voorwerpen Zijner genade*, dan ziet Hij op allen zonder onderscheid in genade terneer.

Door genade tot allen bewogen laat Hij hun het evangelie verkondigen.

Dat is de uitspraak van het eerste punt, al staat het er niet met zooveel woorden.

Laat Zwier het nog maar eens goed overlezen, niet op woordje aanbod zich blind staren, maar het in verband nemen met het eerste gedeelte van het eerste der Drie Punten, en hij zal toestemmen, dat dit de juiste verklaring is van deze uitspraak der Synode van 1924. Het aanbod des evangelies wordt daar genoemd als bewijs voor Gods genade aan alle menschen.

Zwier zal zich herinneren, dat dit altijd ons bezwaar is geweest tegen die uitspraak der synode. Over een term twisten we niet, laten we ons althans niet uit de kerk werpen. Had de zaak zóó gestaan, dat men in 1924 niets anders gedaan had dan het woordje 'aanbod' over-ijken en dan zóó, dat het goed duidelijk kon worden gemaakt, dat het niet anders beteekent dan het-geen ook en beter kan worden uitgedrukt door het woord verkondigen, wij hadden ons gaarne stil gehouden. En wilde men ons dan niet toegeven, dat het woord *aanbod* beter vermeden kan worden, wij hadden hun de term gaarne cadeau gegeven. Maar dat God genadig is aan allen, die het evangelie hooren en dit bewijst in de verkondiging er van, dat geven wij nimmer toe. En daarom hebben wij, zooals Zwier zich ook zal herinneren, altijd gevraagd: welke genade ontvangt de verworpene in de prediking des evangelies?

Mocht Zwier er nog aan twijfelen, dat dit werke-

lijk de bedoeling is van de Synode 1924 in het eerste der Drie Punten dan verzoeken we hem vriendelijk dit punt een oogenblik te beschouwen in het licht van de historie, die aan de aannahme van dit punt voorafging. Wat werd altijd door de uitdrukking: "welmeenend aanbod van genade aan allen" verstaan? Wat bedoelde wijlen Prof. W. Heyns, die jaren aan de Theologische School doceerde, wiens beschouwing de atmosfeer in de Christelijke Gereformeerde Kerken bezwangerde en nog bezwangert, er mee? Wat leerde hij in zijn, ook door Zwier zoo zeer gewaardeerde artikelen over het Evangelie? De twee-willen-leer, niet waar? God wil naar den éénen wil alleen de uitverkorenen, naar den anderen alle menschen redden. Dat was het mysterie! En dit "mysterie" werd belichaamd in het eerste Punt! Naar dien éénen wil, volgens denwelken God alle menschen wil behouden, is Hij allen in het "welmeenend aanbod des evangelies" genadig!

En indien zelfs dit Zwier niet kan overtuigen van de waarheid onzer voorstelling, dan verzoeken we hem voor de zooveelste maal om de verklaring van Prof. Berkhof op dit punt te lezen, waarin hij met zoovele woorden zegt, dat God ernstiglijk de zaligheid van allen zoekt en niet alleen der uitverkorenen.

Nu kan Zwier zijn koude kleeren wel aantrekken, en trekken zich geen van deze dingen aan.

Maar feit is, dat Zwier in zijn laatste artikelen duidelijk toont, dat hij er nog nooit iets van verstaan heeft, dat hij zelfs nog nimmer zichzelf rekenschap gegeven heeft van den eigenlijken inhoud van Punt I.

En feit is tevens, dat dit punt naar zijn wezenlijke strekking Arminiaansch is! H. H.

Een Nieuw Blad

Van den uitgever, J. H. Kok, Kampen, Nederland, ontvingen we het hiervolgende bericht met verzoek om het in ons blad op te nemen, aan welk verzoek we hiermede gaarne voldoen:

"CREDO"

Nieuw Geref. Weekblad.

Wij vernemen, dat met 1 October a.s. bij den uitgever J. H. Kok N.V. te Kampen een nieuw kerkelijk weekblad zal verschijnen onder hoofdredactie van Prof. Dr. V. Hepp. De naam van het blad zal zijn: "Credo" (Ik geloof).

Het zal een *progressief* Gereformeerd weekblad zijn. Progressief wil hier zeggen: niet rusten in, ook niet breken met het Gereformeerd verleden, maar in het verlengde van dat verleden en met onverzwakte handhaving van zijn belijdenisschriften arbeiden om tot

verdere ontwikkeling van de leer der waarheid Gods te komen.

Het nieuwe blad zal zich concentreeren op onderwerpen aangaande *Schrift, Belijdenis, Geestelijk en Kerkelijk leven*.

Credo zal een overwegend *dogmatisch* karakter dragen en rustig en zakelijk actueele kwesties belichten.

De dogmatische hoofdmoot zal door den redacteur worden gegeven in een *Hoofdartikel*. Verder zal het blad naast een *meditatie* ook een afzonderlijke *exegetische* rubriek bevatten, waarin o.m. moeilijke en weinig bekende Schriftgedeelten alsook zulke, waaromtrent veel misverstand heerscht, worden verklaard.

De rubriek *Kerkelijk leven* zal door den redacteur zelf worden verzorgd en zal dus in beteekenis niet achterstaan bij het hoofdartikel.

De Rubriek *Persschouw* zal den lezer op de hoogte houden van het belangrijkste, wat er, met name in de Gereformeerde Pers, verschijnt, waarbij tegen eenzijdigheid zal worden gewaakt.

Voorts zullen de rubrieken *Evangelisatie, Zending, Gereformeerd leven in het buitenland, Boekenschouw*, aan actualiteit niets te wenschen overlaten.

Het vooropgezette doel der Redactie is: *vaste, principieele* lijnen te trekken en daardoor verdere *verwarring* in de Gereformeerde Kerken te voorkomen.

Met nadruk wordt er op gewezen, dat het blad *geen polemiek* zal zoeken. Weliswaar zal het er zich ook niet geheel van onthouden, maar, waar noodig, de polemiek oefenen overeenkomstig het besluit van de jongste Generale Synode.

Het blad zal populair zijn in den goeden zin van het woord, zoodat de inhoud voor iederen meelevendenden Gereformeerde ten volle verstaanbaar is.

En niet alleen door den inhoud is het blad voor heel het Gereformeerde volk, ook door den *uiterst lagen abonnementsprijs* van slechts een gulden per kwartaal zal het blad onder ieders bereik zijn. Hiermede is *Credo* een der goedkoopste Gereformeerde weekbladen.

Wij verwonderen ons er altijd over, dat er onder de Nederlandsche gereformeerden zooveel literatuur aan de markt kan worden gebracht. Wat een bladen en tijdschriften, boeken en brochures kan men daar kwijt worden!

Met belangstelling zien we uit naar 't verschijnen van dit nieuwe blad.

Wij willen natuurlijk gaarne op de hoogte blijven van hetgeen er in Nederland wordt geschreven.

Zouden we het nieuwe blad niet aanstonds kunnen ontvangen als wisselblad met de Standard Bearer?

H. H.

Syllabus Of Salvation

The devil received his hour in the church of Corinth.

And he certainly used it.

Attend to Paul: "For it hath been declared unto me of you, my brethren, by them which are of the house of Chloe, that there are contentions among you." And that is of the devil. He delights in it to set brother against brother in the one church of God, where, if at any place, all should be one, all should be beauteous harmony.

The devil so raged at Corinth that in their meetings they would fill the atmosphere with unholy contentions and strife. Each had his rockbound conviction regarding the leadership of the church. Some said: Paul is my man; another spoke of Apollos; still others claimed Peter as their leader; while some also said: But we are of Christ. Somehow, I am afraid most of all of these last were members of the Corinthian church. At any rate, things were at a sorry turn in this Apostolic Church of Jesus Christ.

In the world it is entirely in keeping with the life of the lie when men are flocking behind the banners of men whose breath is in their nostrils; Heil Hitler! and Vive il Duce! are perfectly natural ebullitions of mere fools. But when the church of God stoops to such folly she becomes a double mockery of the world around her.

Because the church has no mere man as leader. Neither does she find her calling in the following of men, no, not even inspired men like Paul and Peter.

And the reason is that she is "of God in Christ Jesus, Who of God is made unto her wisdom, and righteousness, and sanctification and redemption. That according as it is written, He that glorieth, let him glory in the Lord!"

The reason as set forth in the above cited Scripture is at the same time the very syllabus of redemption, of salvation. It is a summary of the entire Gospel of Jesus Christ.

It was very foolish to name one's self after Paul for the very simple reason that Paul certainly was not crucified for the Corinthian church neither was he, that is Paul, the bath of regeneration in the which they were baptized. They were not of Paul although Paul was of them.

They were "of God".

Wonder what this may mean!

It might mean: God possesses the Corinthian Church. They are His property. But I do not think so. And for the simple reason that it would have no sense in this connection. Paul is not writing about the fact that is true in itself, namely, that God possesses them. There would be nothing distinctive in that assertion. For God possesses everything and everybody, even the very devils that endeavour to disrupt the Corinthian church. No, the term does not denote the relation of mere possession.

It might also mean: The Corinthian church is of God in the sense that He chose her. Then the term would mean that God is the origin of the church. And the context seems to support the idea. For in the foregoing verses the Apostle speaks of her election three times.

But I do not think that even that is true. Not as though I would deny that the Corinthian church is chosen by God. For she is. But I do not think that Paul had the election of the church in mind when he writes: But ye are of God! And the reason why I am persuaded of this is very simple: There was no need and no occasion at all to write to this Church about the fact that they were chosen. The doctrine of election was not in debate at all. That Paul wrote about election in the foregoing verses was introduction to the words as quoted above. It was the groundwork for the beautiful syllabus of salvation.

No, the need of the church at Corinth was different. They had need of knowing *who wrought them unto salvation*. When they said: I am of Paul, and I am of Peter, etc. they did not mean to say: We are Paul's possession, or we are the chosen of Peter, but they meant to say: We are following Paul or Peter or Apollos, because we are what we are through them. It is through Paul's wisdom or Peter's enthusiasm or through Apollos' eloquence that we are that we are. That was their mistake. And to root this out Paul says: No, you are not the workmanship of Paul, neither of Peter nor of Apollos, but you are the workmanship of God. Ye are of God! We find in these words the relation of workmanship. For you see your calling brethren, so speaks Paul. You were foolish, base and nothing at all and it took an Almighty God to make you what you are. And He made you thus because He has chosen you unto this remarkable workmanship. Paul, Peter and Apollos could never have made you, who were nothing at all, into the children of God. You are of God, that is, you are His product.

That this is so appears also from that which follows.

For there Paul asserts that we became what we are because we are in Christ. And note that Christ is also made of God. He is of God made unto us wisdom, etc. It shows the manner of our appearing as children of God in the world. The Lord did not just make us His

own children apart from Christ. No, but He made Christ what He is. And making the Christ of God as He is included also our appearance as children of God. Because Christ is made of God unto us wisdom, etc.

In this portion of God's Word, therefore, we behold the appearance of the church. She is made of God. She is made of Him in Christ Jesus the Lord. She is made of Him in Christ by making Christ what He is, namely the wisdom, righteousness, sanctification and redemption of the church, which she needs. And all this for the wondrous purpose that Christ and the church shall stand before the face of God everlastingly to tell Him that it is He Who made us, and not we ourselves, unto the sheep of His pasture. That according as it is written, he that glorieth, let him glory in the Lord.

And that is heaven.

And Paul, though dead and buried, yet speaks to us. More correct would be to say that God still speaks to us. For Paul spoke the oracles of God.

For also we have need constantly to be reminded of our Maker.

And He is our Maker in a twofold sense. He made us in that He created us out of the dust of the earth. Even in the natural, physical sense we are in the very hollow of His hand. We are of God even though it is through the will of man and the reception by a woman that we are begotten. Even then, He made us.

But He is also our Maker in the spiritual sense.

And that is more difficult to believe.

For we are proud by nature.

And also false. We would rather give the honor and glory to a man and say: I am of Moody; and I of Billy Sunday; and I of I know not who.

Long ago I heard a story. It was of the work of Moody or Spurgeon, I am not sure which. I am inclined to think it was Spurgeon.

At any rate either Moody or Spurgeon walked the streets of London and was accosted by a dirty bum who said: You are no good, Spurgeon! I am one of your converts of a year ago and now, look me over. My entire conversion lasted as long as I was under the spell of your words. Immediately after, I fell into my old ways of sin and corruption. You are no good!

And Spurgeon made answer: I do not marvel. *My* converts would all fare as you did. But, ah, if you had been one of *God's* converts, how differently you would have turned out to be!

Yes, so it is. If we are God's workmanship, created unto good works which He afore prepared, that we should walk in them — then we *are*. Then we exist as children of light in the world and then we shall be recipients of all the labor that God has wrought unto us in Christ Jesus the Lord, viz., wisdom, righteousness, sanctification and redemption.

And then, as always, God's purpose fails not: we are to the praise of His glory.

And again: that is very heaven.

G. V.

Belofte Voor Allen?

Hand. 2:39.

De belofte is voor u en uwen kinderen.

In deze enkele woorden wordt ons hier de grondidee gegeven van de verbondsbetrekking tusschen God en Zijn Kerk. U en uwen kinderen en zooveel als er de Heere onze God toe roepen zal. Deze woorden worden in ons schoon Doopsformulier gebruikt als bewijs voor de noodzakelijkheid voor het doopen van de kinderen der gemeente. De vraag kan gesteld wat toch wel de belofte is waarover Petrus spreekt? De Apostel staat hier immers te prediken voor een gemengd gehoor? Het was de dag van het Pinksterfeest en van heinde en verre was men naar Jeruzalem getogen. Oppervlakkige lezing, zonder te letten op eenig verband, noch ook zich storend aan de doorlopende gedachte der Schrift, is geneigd deze prediking aan gaande de belofte te vervluchtigen en er een soort van aanbod van te maken waardoor een ieder die wil, of toestemt, er deelgenoot van wordt of worden kan. We hebben hier dan een prediking, die we ook vandaag beluisteren op de hoeken der straten, alsmede over de radio. Een algemeene belofte met een algemeene aanbieding voor een ieder en een iegelijk, voor wie wil en komt is alles gereed en niemand wordt uitgesloten, want er zijn geen uitzonderingen. Uitzonderingen nu daar gelaten, hoort ge dit niet alleen op straat, maar zelfs van hen, die, traditioneel althans, gereformeerd zijn. Neen, niet zoo grof als van den straatprediker, natuurlijk niet, maar wezenlijk naar wat de prediker biedt is er geen verschil, behalve dan wanneer ge een vergelijking trekt tusschen netheid van spreken en in voordracht, zoowel als vorm waarin het gebracht wordt. De een is wat men noemt 'polished' en de ander wat meer onbehouden in zijn optreden. Met een weinig opleiding zouden beiden op elkander gelijken als twee druppels water.

We mogen dus wel op onze hoede zijn. Want we overdrijven niet en drukken ons niet te sterk uit wanneer we zeggen, dat in schier iedere kerk met allerlei beloften wordt omgesprongen alsof er niets anders moet worden gepredikt aan een ieder, dan dat al die beloften ook werkelijk voor een ieder zijn, zonder onderscheid. Het gaat met hen als met de man, die ons toevoegde, allen die gij langs dien weg in den hemel zoudt brengen, worden er straks wel uitgehouden. Het steekt dus zoo nauw niet, althans niet naar dat beginsel.

Tweeërlei vooral treft u dan. Allereerst, dat het altijd weer prediken en het er zich op toeleggen, om zooveel mogelijk den mensch en zijn zaligheid het centrum te maken der bediening des Woords meer gelijkt op den Lutherschen eeredienst dan op die der Gereformeerden. Weliswaar, is er dan nog wel wat verschil in graad, doch dat soort predikers zijn meer bezig met den Christen dan met den Christus, met den mensch

dan met God. In zooverre men zich dan zooveel mogelijk houdt aan de Schrift krijgt ge een onderwerpelijke prediking te hooren, waarin men dan nog de leer die naar de godzaligheid is noemt, maar die niet genoeg wordt gepredikt zoodat de gemeente ook niet kan toenemen in gezonde Schriftuurlijke kennis. Er is geen groei en dies ook geen vastheid. Een enkele keer te verkeerren onder dat soort prediking moge weldadig aandoen, doch tenslotte wordt het ten lange leste een herhalen van al hetgeen men alreeds eerder gehoord heeft. Of wel, er komen bij de meer gevoelige predikers allerlei bevindingen te voorschijn, die in het eind kant noch wal raken. En in de tweede plaats, in zooverre men toch geen liefde heeft voor de gereformeerde waarheid zult ge bij diezelfde klasse van predikers mannen aantreffen, die allereerst tornen aan de fundamentele Schriftuurlijke waarheid der Goddelijke verkiezing en verwerping. Ge hebt het reeds gelezen nietwaar, dat er in de prediking nu juist niet rokening behoeft gehouden met dit leerstuk? Het gaat, uit paur menschelijk overleg, om dien nietigen mensch niet om God de Heere. Godsdienst moet aannemelijk worden gemaakt. Hij moet een ieder gelijke kansen bieden. Er moet een mogelijkheid open gelaten voor een elk en een ieder. Verantwoordelijkheid zonder die mogelijkheid is immers niet denkbaar? We zijn geen geslacht, doch los naast elkander staande individuen. Geen takken en bladeren van den eenen stamboom, doch boomen. Zóó is het niet te verwonderen, dat er in het schema der prediking niet slechts de krachtig-gezonde leer der verkiezing ontbreekt, maar ook de noodzakelijkheid der wedergeboorte in 't gedrang komt. Let er maar op, hoe men beide én in spreken én in schrijven de wedergeboorte óf in 't geheel niet of slechts terloops noemt. Dat bemerkt ge zelfs aan de methode waarop men dogmatische onderwerpen behandelt, waarin, aanbod of aanbieding, roeping en bekeering de leer der wedergeboorte voorafgaan en de laatste als een gedwongen noodzaak wordt behandeld. Vanzelf, daardoor komt er dan ook ruimte om ons een ezelstrap toe te dienen gepaard met allerlei liefdesbetuigingen.

Niet anders is het met de zoogenaamde verbondsbeschouwing, die door velen van gereformeerde huize wordt gehuldigd. De belofte is voor u en de kinderen, die ge hebt ontvangen, en dat ook al weer hoofd voor hoofd. De belofte werd u immers geschonken en voor de kinderen in den doop? De grond voor het laatste moet dan gezocht in het feit, dat er van Gods zijde alles is, wat er voor hun zaligheid nodig is en onderwerpelijk bestaat de mogelijkheid van hun zalig worden dan hierin, dat zij, de gedoopten ook verbonds genade, door den doop ontvingen, waardoor zij dit voor hen bereide heil kunnen aannemen of verwerpen. Het eerste wat God deed, is wellicht als het grootste deel te beschouwen, maar dat neemt als het tweede deel, hoe klein het ook moge zijn, niet weg, zoodat de reali-

seering der zaligheid toch afhangt van hun willen, hun gebruik maken van de verbondsgenade. Gods werk is van zeer groot belang maar het uwe, belangskind, is niet minder belangrijk. Weerstaat ge het, dan wordt daardoor de belofte krachteloos en kan zij geen vrucht dragen. Zoo kunt ge het hooren wanneer ge luistert wat men biedt in veler prediking alswel uit den mond van geestelijke marskramers, die zich van de radio bedienen. En niet alleen beluistert ge dit uit den mond van zoogenaamde evangelisten en revivalisten, maar ook wel terdege van gereformeerde predikers. Men spreekt zoo tot de gemeente van Christus en tot de wereld in het algemeen. De hoorders zijn dan wel geen broeders, maar toch wel 'friends' or 'dear friends'.

Gelijk Petrus het deed op den Pinksterdag mischien?

Spreekt Petrus deze woorden tot een ieder daar aanwezig of beperkt hij, wat deze boodschap betreft, zich tot een bepaalde groep menschen? Indien deze prediking geheel in het algemeen tot een ieder en een iegelijk gericht is, dan is haar inhoud moeilijk te verstaan. Maar dit is dan ook geenszins het geval. Naar het verband richt zich des Apostels woord tot de Kerk der Oude Bedeeling tot velen die daar toebehoorden en in groote getale te Jeruzalem aanwezig waren. Nu hebt ge dit eigenaardig verschijnsel, dat oogenschijnlijk allen zich ontzetten over het Pinksterwonder of de Pinksterwonderen, behalve dan degenen, die begonnen te spotten en te lasteren. Dat neemt nu niet weg, dat ook zij door diezelfde prediking een antwoord ontvingen op de vragen, die door het Pinksterwonder hun in de ziel werden geworpen. Maar toch, Petrus begint en eindigt zijn rede en richt haar tot Gods Kerk, die zich hier in de overgangperiode bevindt. Wezenlijk is er natuurlijker wijze geen verandering, die plaats grijpt, maar er is wel een verandering van bedeeling, van minder naar meer. Uit de windselen van de Oude gaat deze nu over in die der Nieuwe. En de prediking houdt zich strikt, naar haar inhoud, bezig met hen, die tot de Kerk behooren. Let slechts op den aanhef. Het is niet mijne geachte hoorders of mijne vrienden, maar 'Gij Joodsche mannen, en gij allen die te Jeruzalem woont' (Vers 14). En even verder 'Gij Israëlitische mannen' (Vers 22). Het is dus wel duidelijk, dat Petrus maar niet een boodschap brengt in het wilde weg, aan een elk en een ieder, maar tot de Kerk. En de Schrift leert ons hier ook, dat de Kerk een antwoord geeft op die prediking. Let slechts op het zes en dertigste vers waar de Apostel zich uitdrukkelijk en met nadruk richt, als de climax van al het voorafgaande, "Zoo wete dan zekerlijk het gansche huis Israels, dat God hem tot eenen Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus dien gij gekruist hebt'. En is het wel anders met het wederwoord dergenen tot wie het Woord werd gericht? Antwoorden allen? Is er, ook al stemmen we toe, dat er een algemeene prediking is van ditzelfde particuliere Evangelie

zoo iets als een algemeen antwoord? Natuurlijk niet! Neen, want—'Als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?' Jawel, Petrus vermaant dan: 'Bekeert u', maar het antwoord komt van het huis Israels en de vermaning gaat tot datzelfde huis uit. Wie een weinig let op de bekeeringsprediking, gelijk we deze in de Schrift vinden, zal altijd weer tot de conclusie komen, dat deze prediking niet los staat van Gods verkiezing, dat deze prediking daarom ook nooit willekeurig is en zich richt op en tot Gods volk en ook door dat volk wordt verstaan en ter harte genomen. En de schijnbare uitzondering in verband met Nineve is tenslotte toch weer de bevestiging van den regel, de regel namelijk, dat Gods Woord Zich richt op en tot de Kerk. Dat zij dus komt tot diegenen, aan wie God Zijn beloften des Verbonds heeft gegeven en dat nooit los, doch in zeer nauw verband met de verkiezing. Een andere regel vindt ge eenvoudig niet.

Maar hoe dan met de Zending? Wel naar denzelfden regel gaf de Heiland het bevel, omdat Hij de Zijnen kent, die Hem van den Vader zijn gegeven. Die naar eeuwige verkiezing tot Zijn lichaam behooren. We weten dan wel niet wie die zijn maar wel dat die er zijn en zoo alleen zal de Zendeling met moed kunnen arbeiden. Want, of naar dezen regel die naar de Schrift is, of naar moderne opvatting zal men in dezen één van die beiden doen en het werk uitvoeren. Het rust op de zekerheid van de eeuwige verkiezing of op menselijke willekeur.

Welnu, aan u is de belofte gegeven en uwen kinderen.

Op de vraag wat toch eigenlijk de belofte is gaan de verklaarders wijd uiteen. Bij vele gereformeerden vindt ge dan, dat zij deze belofte verbinden aan Joel's profetie, die hier vervuld wordt. Weer anderen meenen, dat deze belofte ziet op de buitengewone Geestesgaven, gelijk we die in de Kerk, in den eersten Apostolischen tijd vinden. Een schoon voorbeeld wordt daar van gezien in de gemeente te Korinthe in menigerlei talen, gaven der profetie, uitleggers en gezondmakingen, iets dat we sedert dien tijd niet meer bezitten. De hedendaagsche Pentecostals en andere geestdrijvers kunnen buiten bespreking blijven.

De meest natuurlijke en voor de hand liggende verklaring is, om allereerst op het onmiddellijk voorafgaand verband te letten. En daar toch gaat het niet over Joel's profetie, noch ook over de bijzondere, ambtelijke gaven van dien eersten tijd, doch over het lijden en sterven, alsmede de opstanding en hemelvaart van Christus en over Zijne verhooging aan 's Vaders rechterhand. En dien verhoogden Christus, vervuld met den Geest als Geest des Middelaars, stort nu al de rijke gaven, door Hem voor de gemeente verdiend, uit over alle vleesch. Zijn Kerk wordt deelgenoot, vergaderd

uit al'e geslachten der aarde, van wat Hij voor haar verwierf.

Letten we vervolgens op het woord hier door belofte vertaald, dan vinden, geheel in overeenstemming met het onmiddellijk vocrafgaande verband, dat dit woord wordt gebruikt als de belofte van Gods gunst in nauw verband met de zaligheid in en door Christus alleen. Nooit is er een belofte los van of naast den Christus. Want alle beloften zijn principeel de belofte aangaande den Christus. Hij is immers de Beloofde en alle heil en zaligheid is er in en door Hem. In Christus ligt alle heil en zaligheid naar den bepaalden raad en voorkennis Gods, en dat voor de Kerk aller eeuwen, welke Hij, de Drieenige Zich ten erfdeel verkoren heeft. Feitelijk is er dan ook geen enkele belofte los van den Middelaar en wezenlijk is er geen heil en zaligheid, dan voor de Kerk alleen. Ge kunt dit wel verkrachten en meenen Gode een dienst te doen door die belofte gemeen goed te maken voor een ieder, maar de Schrift weet daar niet van. Wij vinden het altijd gevaarlijk om te zeggen, dat Christus voor zondaren gestorven is, voor zondaren in het algemeen. Het verraadt voor ons de neiging, die juist uit dien hoek te voorschijn komt wanneer ge slechts nauwkeurig oplet, want dan gaat het niet om bepaalde zondaren, maar om allen. De spraak verraadt wel terdege wie men is, ook in die dingen.

Welnu, sprekende tot de Kerk in haar overgangsperiode en daarom ook tot ons wijst Petrus er op, dat die belofte nu gerealiseerd is, dat zij dit nu hebben gehoord en gezien, en dat die verwerkelijking geschiedde voor de gemeente en haar zaad. Voor allen? Dat sluit zeer zeker allereerst, de wereld buiten. Want nog eens weer, voor die wereld kunt ge in Gods Woord geen enkele belofte vinden, die haar door Christus gewerd. Zoo iets bestaat niet, omdat Christus naar den Woorde Gods, alleen stierf en opgestaan is voor Zijn Bruid. Logisch correct, zoo zegt men, maar niet naar de Schrift? Naar de Schrift, want niemand is in staat, om zij het slechts een enkele weldaad, uit de Schrift aan te wijzen die door Christus verworven is en de wereld geschonken wordt of ten goede komt. Zijn kruislijden en sterven is juist door *die wereld* altijd genoemd dwaasheid en is *haar* eene ergernis. Neen, niet wij, doch de wereld noemt het dwaasheid en zal dit blijven doen, omdat naar haar overtuiging een kruis niet helpt, een kruiseling tot niets nuttigs kan zijn. Want dat kruis is het einde van het leven voor hem, die aan dien schandpaal genageld is. Maar voor wie gelooft, dat is, voor hem in wien Gods genade tot openbaring kwam, voor zulk een is het kruis de wijsheid en de kracht Gods maar voor hem dan ook alleen. Wie het anders predikt haalt zijn grond niet uit de Schrift, doch uit zijn verward brein, dat zich aan die Schrift en haar duidelijke uitspraken niet wil onderwerpen, ook al wordt het hem onophoudelijk voorgehouden.

Maar dan misschien voor allen, die tot de Kerk in

het zichtbare gerekend worden? Hierover kunnen we kort zijn, daar toch niemand dit ooit zal kunnen volhouden in het licht der werkelijkheid. De Kerk en de belofte zijn immers beiden naar den bepaalden raad Gods in en door Christus alleen denkbaar. Naar de idee is de Kerk het lichaam van Christus en wordt zij in het zichtbare naar dien naam genoemd en in overeenstemming daarmede wordt alleen aan het lichaam de belofte geschonken. Ook dan, al is er somtijds een overgroot deel, dat Christus niet toebehoort, blijft die geestelijke kern wezenlijk zijn lichaam.

Dat verandert het aantal van veel of weinig niet.

Ten tweede, komt die Kerk op uit de geslachten der geloovigen. In haar kinderen heeft het de Heere belijft Zijn Kerk te continueeren, en dat ten einde toe. Daarom, met dat alles voor oogen, is er ook hier geen enkele grond, om het particuliere voor het algemeene in te ruilen. Wie dat toch doet, voor hem heeft de belofte geen werkelijken inhoud, noch ook troost te bieden. De vastheid moet in de belofte en in den Beloofde liggen. Trouwens wordt dit dan nog verder bevestigd door de toevoeging 'en allen die daar verre zijn, zooveel als de Heere onze God toe roepen zal'. Zoo als Hij, de God des Verbonds het deed in Zijn Kerk der Oude, zóó ook zal Hij het doen met de Kerk in de Nieuwe Bedeeling. Hij zal hen roepen, uitroepen in den zin van tot Zich roepen. En die door Hem worden geroepen, worden onwederstandelijk door den Geest toegebracht en den Heere geeigend, opdat zij door die roeping de belofte zouden ontvangen en deelgenooten zijn van de zaligheid, die door den Beloofde bereid is.

En die roeping begon alreeds in Petrus dagen. We lezen immers, 'En de Heere deed dagelijks tot de gemeente, die zalig werden.'

W. V.

Knowledge Of Mysteries

There is progress in the knowledge of mysteries, in the divine mysteries of the Kingdom. In Eph. 1:17-17 we find Paul praying for that in behalf of the congregation when he beseeches the Father of glory to give the spirit of wisdom and revelation. Again in Ephesians 4:15 there is speech of "growing up into Christ", attaining to spiritual manhood. While in Heb-6:1 the writer emphatically states that we are to press beyond "the word of the beginning of Christ", that is, we are to go further than the first and rudimentary principles, and go on to perfection.

Shall there therefore be growth in our spiritual life there must be increase in, progress in the knowledge of these mysteries.

And it shall ever be the duty of the church, that is of the ministry of the church to labor toward this end.

Not to amuse or entertain the hearers, not to tickle their fancies or arouse their sentiment or emotions merely. Not to deliver stunning remarks and make a few striking observations. . . . but to induct the children of God into the knowledge of these mysteries. This is often neglected today. The church lays more emphasis on rendering service, giving political or economical advice, on lifting up of humanity on the general embetterment of prevailing conditions. None of this will make for progress in the knowledge of mysteries. Nay, above all God has instituted the gift of the ministry in order that we might grow up into Christ and increase in the knowledge of the mysteries of God and of His Christ as they are revealed in the Scriptures.

For that reason too, the Church of God shall preach doctrine. That is not a preaching of mere abstractions. Neither does it amount simply to a course in dogmatics. Doctrinal preaching is something more than this. It is the preaching of and continual emphasis on the dogmas of Scripture, but as they touch the life of the child of God in this world. Emphasizing the pure dogmas of truth but showing at the same time how they are our life. Somewhat as Moses did when he proposed God's ordinances to the children of Israel, but added: 'for it is not a vain thing for you, because it is your life'. It is the applying of the christian dogmas to the life of God's child and His Church. The child of God, believing that it is eternal life to know God will seek also to fill himself with doctrinal preaching. For only through doctrine can he increase in the knowledge of His God. In that way too, a minister can never preach too much doctrine nor will the Church tire of much doctrine. And if the Church grows tired of doctrinal preaching one of two things must be true: either the ministry fails in realizing what doctrinal preaching really is, or the church is become unspiritual.

Shall a church be fitted to receive doctrinal preaching, a doctrinal catechetization must have preceded. If our children and our youth are not taught the fundamental principles of doctrine and taught also to appreciate them spiritually, how shall they later appreciate a doctrinal sermon? They shall be the first to complain that the minister preaches "too deep", his discourses are "too dry". They will be the first to clamor for less doctrine. They will ask the pastor to make his sermons more palatable and attractive. Catechetical instruction must serve to prepare them for solid doctrine. Without which they cannot make progress in the knowledge of mysteries.

And behind the catechism stands again the home. And home life. What with the abundance of newspapers entering our homes, what with the radio, what with the sensational amusements and attractions daily storming our home life? If not to make us carnal, at least to make us superficial. And in the midst of it

to settle down with our children and teach them doctrine. Difficult, indeed. But necessary.

That there may be progress.

In the course of this progress we are to guard against two things.

On the one hand we may not try curiously to pry into things which really are the hidden things of the Lord. Such intrusion into things which we cannot know is sinful and dangerous. Sinful because the very action constitutes a denial of the sufficiency of divine revelation. Dangerous because it invariably leads one to become puffed up in his fleshly mind and soon enough leads to views which improve upon and therefore are contrary to Holy Writ. And that is retrogression.

But on the other hand we are to guard against the equally sinful and dangerous extreme of too easily calling everything "hidden things". People like to do that these days, you know, just saying of everything, 'daar hebben wij niets mee te maken'. This may sound pious but it is not so pious. It closes the door to that command of Christ to search the Scriptures. It makes progress and development of truth impossible and unnecessary. For if men can make us believe that we have nothing to do with these things we will be tempted but we will forthwith condemn as rationalists all who do studiously seek to make progress in the knowledge of the mysteries. And, by the way, I hold myself convinced that in that light we must understand the frequent charges hurled against us as Protestant Reformed Churches of being rationalists, of wanting to be wiser than God, etc. Things which do not condemn us but condemn such as say these things. If it is rationalism to want to think the thoughts of God as they are revealed in Scripture. . . . then we must stand as rationalists, I presume.

Besides that, the crave to relegate everything to the sphere of the hidden things as an evil root or two. With some it roots in the attempt to keep the laity ignorant. Ignorance, it is figured, is bliss, at least as far as keeping the people faithful to their particular church is concerned. Luther was condemned by Rome as being a Monk with silly and crazy ideas, of course, because Rome wanted to keep its people ignorant of the powerful principles which underlie the Reformation. With others it roots in the sin of laziness. The lazier an individual or church becomes the more it seeks to designate the depths of doctrine as a field of hidden things and therefore, need not and ought not to be touched. The lazy man saith; there is a lion without, I shall be slain on the street. A handsome cover for advanced laziness. Again, in others, it roots in a desire to have and to keep the fellowship of the world. A too definite statement of doctrine destroys synthesis with the world. Penetrating too deeply into these uncertain matters and unimportant things denominational wedges between such as ought to be

friends and brothers. And if the Church is courting the world neither of them will allow a definite doctrine to intervene.

And so there rises a world full of hidden things.

And men are left in the blind alley. Progress is impossible.

Over against all this there must be progress in the knowledge of divine mysteries. Not curiously prying into things unknown but neither lazily calling everything unknown. But we must bow ourselves over Scripture and seriously attempt to penetrate into its deep things. God is obtained only by deep and diligent digging. To this end God gives us the spirit of wisdom and revelation and we must so walk and live that the candlestick be not removed from its place. If it be removed all becomes darkness. Then age-old doctrines are denied, new ones are substituted, plain doctrines become hidden things. But with that candlestick there: In Thy light shall we see light. M. G.

Vrijheid

Vrijheid is de onmisbare voorwaarde voor alle leven en zaligheid. Dit is in het algemeen het geval op natuurlijk gebied. Elk schepsel zoekt naar haar. Slavernij is voor hem de dood. Vooral de gevangene, die na jaren te zijn opgesloten in donker kerkerhol, voor het eerst zich de deuren zijner gevangenis geopend ziet, kan u zeggen wat vrijheid is. Of vraagt het aan het volk dat lang geknecht is geweest onder vreemde heerschappij, om nu naar eigen aard en keuze te worden geregeerd volgens eigene wetten, in de vrije ontwikkeling van eigen volksleven. En nu, 161 jaren later gedenken onze Vereenigde Staten feestelijk het feit dat men het juk der Engelsche heerschappij mocht afschudden om te leven naar eigen wil en keuze.

Vooral op geestelijk terrein is vrijheid onmisbaar. Deze vrijheid wilde de vijand dertien jaren geleden aan banden leggen, de banden der drie punten, wier juk wij door Gods genade niet wilden dragen. Maar ook nu is er allerlei dat deze ware vrijheid der kerke Gods dreigt, en worden we deswege geroepen om te waken en te strijden opdat niemand onze kroon neme.

Vrijheid is nimmer te verwarren met vrijmacht, alsof de mensch zou willen en denken en handelen naar eigene keuze, zonder aan iemand naast hem of boven hem te vragen: wat wilt gij dat ik doen zal? Dit is de ingebeelde vrijheid van den mensch van nature, die zich waant eigen heer en meester te zijn. Dit is het God-onteerende Arminianisme, dat den mensch doet optreden als zijn lot en heil beslissende, aldus dat Gods welbehagen afhangt van 's menschen vrijen wil.

Hierin, echter, bestaat de vrijheid niet. Dit geldt zelfs voor alle schepsel in het algemeen. Niet dan is de visch vrij wanneer het zich ook bewegen kan in de lucht; evenmin is de vogel vrij wanneer het zich bevindt in het water zoowel als in de lucht; een boom is niet vrij wanneer het verkiest niet langer in den grond te staan, en een locomotief is alles behalve vrij wanneer zij weigert om langer in het spoor te loopen. Vooral geldt deze waarheid den mensch. Allereerst is dit geen vrijheid daar hij eigen heer en meester toch niet is. Hij mag zich dit wel wanen naar luide van onze eerste Zondagsafdeeling. Feit is, echter, dat hij in al zijn doen en laten beheerscht wordt door den alleen vrijmachtigen God en, tevens, dat hij slaaf der duisternis is. Een mensch mag zich heer wanen van eigen lot en leven, maar dienstknecht is en blijft hij. En in de tweede plaats, deze zoogenaamde vrijheid van den natuurlijken mensch werkt den dood. Wel blijft de zonde voorwerp van zijn keuze, hij wil de ongerechtigheid. Maar dit is zijne dwaasheid. Immers, de zonde is en werkt den dood. Deze zoogenaamde vrijheid van den zondaar ontnemt hem alle leven en doet hem het eeuwige verderf ingaan.

Tot recht verstaan van het begrip 'vrijheid' dient uitgegaan van den alleen levenden God. God moet uitgangspunt wezen. Dit ligt in den aard der zaak. God bepaalt alle dingen. Want alleen God IS, niemand meer. Hij is alleen goed, niet alleen in den zin dat Hij Zelf louter goed is, noch in betrekkelijken zin, zoodat Hij de Bron is van alle goede gaven zonder meer, alsof het goede nu bestaat *in* God en ook *buiten* Hem. God is goed in absoluten zin, alzoo, dat alles wat Hij gemaakt heeft slechts een afschijnsel, reflectie is van wat alleen in Hem werkelijk bestaat en bestaan kan. En daar God de absolute Goede is, Die daarom Zichzelf handhaaft en alle leven en bestaan bepaalt en beheerscht, ligt het in den aard der zaak dat alleen in Zijn licht wij het licht kunnen aanschouwen en tot recht verstaan kunnen komen van de ware vrijheid.

God is vrijheid. Deze vrijheid des Heeren betekent dat Hij eeuwiglijk, volmaakt, onverhinderd en ongebonden wandelt in overeenstemming met Zichzelf. God leeft Zijn eigen leven volkomenlijk. Hij is een licht in Wien is gansch geen duisternis, vol van genade en schoonheid, het absolute inbegrip van alle volmaakt-heden. En de Heere leeft eeuwiglijk dat leven met volkomene doorgronding. Hij kent Zichzelf tot in de oneindige diepten van Zijn bestaan. Niets in Hem is voor Hem verborgen. Bovendien heeft Hij gemeenschap met Zichzelf als de Drieenige volzalige Verbonds-God. En in dat willen, liefhebben, kennen en zoeken van Zichzelf is Hij ongebonden en onbelemmerd. Dit is het eeuwige leven Gods.

Wat is onze vrijheid? Dit, dat ik onverhinderd mij kan en mag bewegen in en naar den aard van mijn wezen, hetwelk voor mij het leven is. Leven, toch, is de geschiktmaking van het levende schepsel aan zijn

uitwendige levensfeer, de visch aan het water, de vogel aan de lucht, de mensch aan den levenden God. Dit is immers mijn aard dat ik wezenlijk beelddrager Gods ben. Hiermede wordt niet bedoeld dat ik ook na de zonde het beeld God vertoon. Van nature ben ik kind der duisternis en vertoon ik het beeld van den vader der leugen in al mijn levenswandel. Wel ben ik echter wezenlijk beelddrager, geschapen als aangelegd op God, om den Heere te kunnen kennen, loven, en prijzen in onderscheiding van alle andere aardsche schepselen die God gemaakt heeft. Daarom is voor mij het leven het kennen van den waarachtigen God, het liefhebben en eeren van Hem ook als in verband met alle dingen. Alleen die gemeenschap met God kan mijn ziel verzadigen, mij den vrede geven die alle verstand te boven gaat, mij met blijdschap en vreugde doen opspringen. Op dien dienst Gods ben ik aangelegd; God handhaaft Zichzelven als het eenige leven voor den mensch; dan ben ik zalig wanneer ik in die gemeenschap des Heeren mag verkeer. Daarom bestaat de ware vrijheid dan ook hierin dat ik onbelemmerd mag optreden naar dien aard van mijn wezen. Dat ik onverhinderd mij mag kunnen schikken in geestelijken zin naar den waarachtigen God, om met al wat in mij is, ten allen tijde, in verband met alle dingen, overeenkomstig de plaats die ik inneem in het organisme van het heelal, Hem te loven en te prijzen in geest en waarheid. Voorts, dat ik, in dat onbelemmerd dienen van den alleen zaligen God, Zijn liefde mag smaken, de verzekering mag kennen dat Hij mij liefheeft en kent, dat Hij mijn God is en dat ik Zijn kind ben. Dit is het eeuwige leven; dit is onuitspreklijke vreugde en blijdschap, de vrede dien wij thans in beginsel kennen; dit is het blij vooruitzicht dat mij streelt. Daarom is vrijheid geen vrijmacht maar volkomene onderwerping aan God, is tot Jehovah beperkt, is het verkeer in Zijn tabernakel.

Op de praktische vraag: Hoe hebben wij deze vrijheid te beoefenen?, dient wel verstaan dat er allerlei machten en invloeden zijn, van binnen en van buiten, die op dit heerlijk geluk van Gods kind verderfelijik zoeken in te werken. Daar is allereerst de macht der zonde zooals die ons van nature beheerscht, en die, tot aan den dood toe, in ons blijft wonen. Daar is voorts de macht der zonde die ons omringt, haar aanknoopingspunt hebbende in ons zondig vleesch, die ons tracht te onderwerpen aan de dienstbaarheid der duisternis en den dienst van God wil vernietigen: Hierop gaan wij thans niet verder in.

Voor al bij tweeërlei wenschen we uwe aandacht te bepalen in verband met die machten en invloeden die ons willen verhinderen in het beoefenen van de waarachtige vrijheid. Daar is allereerst het juk der drie punten, dat de waarachtige vrijheid inderdaad belemmert. Volgens die leer kan de mensch wel geen

geestelijk goed doen voor God naar wel natuurlijk goed, en wel zoo dat dat uitwendig, natuurlijk, burgerlijk goed den stempel der Goddelijke goedkeuring weg draagt. Dit is en moet leiden tot de synthese, dat is, het samengaan der kinderen Gods met de kinderen der wereld op natuurlijk terrein. Wat God immers goedkeurt hebben wij niet te verachten. Daarom mogen we met de wereld hetzelfde zoeken, beoogen, najagen, wel zonder God, maar dan toch met elkander het louter natuurlijke samenleven bevorderende en behartigende. Let wel, vrijheid is volstrekt iets anders. De ware vrijheid is in dit verband zeer nauw beperkt. Zij is het volstrekt dienen van God en dat op alle terreinen des levens. Zij loochent niet den natuurlijke samenhang van het menschelijke geslacht, roept ons niet toe om alleen te zijn, om ons af te zonderen van eenig terrein des levens, maar eischt elk terrein des levens, de gansche wereld, voor God, in dien zin dat Gods volk in het midden der wereld te wandelen heeft als volk Gods en daarom in antithetische afzondering van de kinderen der duisternis. Als kinderen des lichts hebben we te getuigen tegen hen die in duisternis zijn, om dan altoos met al wat in ons is en in verband met alle dingen God waarachtiglijk te dienen. Duidelijk is het dat de synthese deze vrijheid vernietigt, ons zonder God wil doen leven, ons het juk oplegt van den wereldling om met hem zonder den Heere het aardsche te zoeken. De synthese schept een terrein waar kerk en wereld elkander kunnen omhelzen.

In de tweede plaats, vooral op den huidigen dag hebben we te waken tegen den strijd op het gebied van kapitaal en arbeid. Het beginsel van den klassenstrijd behoeft nauwelijks aangetoond. Dit alles-door-dringend beginsel is zeker het zoeken alleen van de dingen die beneden zijn. Geen hooger ideaal wordt den werkmans voorgehouden dan dit aardsche. Daartoe stelt men zich tegen allen, zelfs de kerk, die dit beginsel wederstaat, die zich keeren tegen de unie in dit haar streven. Dat Godes alleen de wrake is, dat men alleen God te dienen heeft kent men niet. Het heerschen van de meerderheid over den rijkdom van den mindere, Communisme, neemt toe. Dat de rijke den arme moet verzorgen is duidelijk; maar dit geeft den arme geenszins het recht om zich aan den rijkdom der rijken te vergrijpen. En ook hier komt de Christelijke vrijheid in geding. Wil men ook nu God dienen, Hem alleen, Hem de wrake toekennende, in geestelijke afzondering van alle goddelooze gezelschappen en met het oog op de glorie die wegelegd is, lijden zal wellicht zijn deel zijn.

Het bittere gevolg van dit afdwalen van den alleen levenden God is het verliezen van Gods gemeenschap. Dit is inderdaad het een en het al voor Gods kind. Om in het dienen van Jehova, alleen om Jezus wil, zelfs al moet het door lijden en smart, Zijn liefde te kennen, te weten en ervaren dat Hij voor ons is, is voor het kind Gods zoeter dan honig. Dit was de diep ingrij-

pende kwestie voor het leven van Gods kind in 1924. Trekt men zich het juk der wereld aan, wandelt men zonder God, dan zal men ook metterdaad zonder God moeten leven. De Heere laat Zich niet bespotten. Hij wandelt Zelf alleen in het licht en oefent ook alleen met hen gemeenschap die Hem oprecht dienen in geest en waarheid. Om die gemeenschap niet prijs te geven, Zijn trouw steeds te kennen, en Zijn Vader-liefde te smaken hebben we geweigerd in 1924 om het juk der synthese aan te trekken en staan we, uit dit oogpunt, als kerken zeker alleen.

Dat we daarom mogen staan in de vrijheid waarmede Christus ons vrijgemaakt heeft, den ouden mensch met al zijn begeerlijkheden afleggende, aandoende den nieuwen mensch. Staat daarom in de vrijheid van 1924 en verstaat uwe roeping om als Gods volk ten allen tijde uit het beginsel der wedergeboorte te leven. En trekt geen vreemd juk aan met de goddelooze, maar stelt uw eenigste vertrouwen in de kracht Gods en niet in het geweld des menschen. God zal het maken, en de vrede, die alle verstand te boven gaat, zal onze harten en zinnen bewaren in den Heere Jezus Christus.

De beoefening van deze vrijheid is alleen mogelijk door 's Heeren Geest. Christus' werk op Golgotha is de eenigste rechtsgrond waarop het Goddelijk werk der Christelijke vrijheid rust. Hij heeft voor ons het recht verworven om God te mogen dienen. En door onwederstandelijke genade alleen worden we geroepen uit de duisternis in het licht, niet alleen bij den aanvang, maar tot aan den dag van Christus Jezus.

Daarom is onze vrijheid onderwerpelijk mogelijk allereerst in den weg des gebeds. God te dienen is onze roeping en blijft onze daad. Maar het is Gods werk en de strijdende Christen is altoos een biddend Christen, die het alleen van God ontvangen moet en daarom ontvangt in den weg des gebeds. En ten tweede, moeten we het oog gericht hebben op God die alleen de Getrouwe is. De strijd is immers moeilijk. Maar de Heer is zoo getrouw als sterk; Hij zal in ons Zijn werk volenden. Dat blijve onze hope en ons vertrouwen en God zal ons niet beschamen. H. V.

Begetting Light

Indeed: "Oh, why should the soul of the mortal be proud?"

There is nothing to be proud of.

The only thing we have, the only produce of our brain and hands and feet, and all our being is filth, corruption, deceit, the lie, utmost wickedness.

Have it in one word: all we have and are is darkness. Children of darkness, we beget darkness ever and again.

And the end is fitting. Outer darkness, reserved in hell forever

And mark you: this is not the idea of the pessimist among men. It is the diagnosis of a lovable, good and righteous God!

Why then should we be proud? Proud of the darkness which we are and beget? Sad irony of the existence of mere man.

For he struts and boasts and speaketh great things. His tongue walks upon the earth and he even assaults the heavens: Doth God know?

Strutting in their filth and recognizing one another they make fine speeches of themselves and of each other. The worldlings boast of their finery. The good that sinners do. Forsooth!

If the light that is in them is darkness: how great the darkness!

No, man begat darkness. He conceived sin and bears sin. And this ungodly process ends in death. See James 1:15

Goodness, worthy of the name is from God, for He is the sum total of all good. His is goodness.

And all the great goodness of God is called Light.

And that Light begets.

For God Who commanded the light to shine out of darkness, hath shined in our hearts, to give the light of the knowledge of the glory of God in the face of Jesus Christ. II Cor. 4:6.

That Light of God, that is, goodness, begets light, that is, goodness.

Thus it was in the beginning. God commanded light to shine out of the primeval darkness. And, behold, it was light. And God saw the light and, behold, it was good.

Thus it is now.

God commands His own Light to shine out of the filthy, corrupt darkness of our unborn, unregenerated hearts and, behold, it was light. And God saw the light which begat and, behold, it was very good.

So a Christian was born.

That light which begat us is the knowledge of the glory of God in the face of Jesus Christ.

By nature we do not know, neither do we understand.

But by regeneration, through the Light of God we know God and consequently know ourselves.

The knowledge of God is salvation, is blessedness, is redemption, is heaven. "In that day, saith the Lord, they shall know Me, from the greatest to the smallest."

The knowledge of God is blessedness and complete salvation, for it is the knowledge of His glory.

And His glory is the radiation of all His wondrous virtues. And to be filled with that radiation is blessedness. There they shout, they also sing.

And it is in the face of Jesus Christ.

He, that is, Jesus, is in the bosom of the Father and He is filled centrally with all the goodness of God. All that goodness is given Him through the Holy Ghost

and it fills Him to overflowing. And it thrills Him everlastingly. He is blessed forever and He sings of all the virtue of God that fills Him in the midst of the great congregation. He instructs all the members of His body in the knowledge of all that virtue. We see the glory of God as it is reflected from the face of Jesus. He coaches us to sing the songs of eternal praise and glory.

And thus goodness is born in the creature that was darkness. Behold, it is very good.

If therefore you are a seeker of goodness, I would say, for goodness' sake seek it in the church. There the light of God's Own goodness has shined.

And seek no longer in the world. It is not. God looked for it and found none. See Psalm 53 and 10.

God shall look again in the judgment day and He told us beforehand that He will find none. See Revelation 20:12 and 15. It stands to Divine Reason that if God had found any good thing in the books of wicked men, He would have rewarded them. And now? When the Lord God finishes His perusal of all the books, we read that He cast all the wicked in the lake that burneth with fire and brimstone.

And He does so on the basis of strict justice.

The good that sinners do? *Contradictio in terminis!*

But stand in the midst of the congregation and then you will see the goodness of the Lord. It hath shined in their hearts. It was reflected from the face of Jesus and it is to His everlasting praise.

And that is heaven.

G. V.

Our Offerings

As I already stated in my previous two articles under the above caption, a brother—member of one of our churches—sent me a writing from his pen in which he rises to the defence of the following three propositions:

1. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word are essentially alike.

2. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word are of equal importance.

3. Believers are in duty bound to give as the Lord has blessed them.

The brother wrote me, among other things, also this. "I am sincerely afraid, brother Ophoff, of your teaching, that there is a great and important difference between the offering for the maintenance of the ministry of the word and for the poor". From this expression of concern on the part of the brother, it is clear what drove him to affirm and defend in a long

communication to me the views contained in the proposition under one and two, the notion, namely, that I openly taught (in our Standard Bearer) the opposite view,—the view that the offering made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word do differ essentially and *are not* of equal importance. But let me affirm that in no copy of the Standard Bearer have I taught this opposite view. The fact is that in the Standard Bearer for June 1, 1933 (P. 368) is found a paragraph from my pen in which I affirm by implication that the offerings for the poor and those for the maintenance of the service *are of equal importance*. This paragraph deals with the offerings for the poor; and its closing sentence reads, "This is not saying that the other offerings (the offerings for the ministry) are not equally as essential and obligatory." Here I negatively assert that the offerings for the maintenance of the ministry of the word are as essential and obligatory and thus as important as the offerings for the poor. Now the rather astonishing fact is that this very paragraph in which I state this (that both kinds of offerings are of equal importance) is quoted by the brother in support of his contention that I openly taught, to use the brother's own words, "that there is a great and important difference between the offerings for the maintenance of the ministry and the offerings for the poor." I must again confess that I do not understand. Herewith I take leave of propositions one and two. Whereas in no article I have militated against the propositions first and second in order, and whereas the brother's defence of them has absolutely no bearing on proposition third in order, my publishing the brother's defence of the propositions first and second in order would have no meaning. The brother, I trust will see and admit this.

Let us now attend to proposition third in order. It reads, "Believers are in duty bound to give as the Lord has blessed them." Am I not at one with the sentiment here expressed? Assuredly, yes. What we have to do with here is a statement of the apostle Paul, thus with a text from Holy Writ. What I am opposed to is not this text (how could or might I be) but the use which the brother makes of it. According to the brother, we have to do here with a statement that sets forth the first and sole duty of the believer, and that is the embodiment of a principle of action for giving that is always applicable no matter what the condition and circumstance may be. It is this imagining of the brother that accounts for his reasoning as he did, for his militating against that teaching of mine to the effect that each member is in duty bound to contribute to the support of the gospel ministry a sum equal to the number resulting from the division of the total sum needed, by the number of members.

That the brother was not engaged in careful reasoning when he penned down his objections to the above-

cited teaching of mine, is already evident from this sentence from his pen, "Now the simplest can see that if of each member no more is required than that he pay his full budget, there must needs be a shortage of funds. For each congregation has its poor—poor widows, farmers whose crops have failed, people without work—who cannot pay the full budget. . . . When the Lord has prospered the sincere child of God with much goods, he cannot consistently bring an equal share with the poor widow, who must be supported out of the charity fund." So far the brother. The implication of this reasoning is that all—the poor as well as the rich—contribute to the support of the service. But how can poor members of the church—people who are *actually* poor and who are therefore objects of charity living on the bounty of others (and of such poor the brother speaks. He makes mention of the poor widow, cared for by the deacons) contribute anything at all? They cannot. And they do not. The ministry of the word is, can be maintained, not by the poor members who are actually poor but by members who *can* give, that is, by the well-to-do in the church. These well-to-do members are not fabulously rich; but they are people with sufficient means. And these people *only* give; and it is upon the bounty of these people that the poor live. Such is the reality.

A member with sufficient means is one with an income *that is not alms*, and of which he can live and also have enough left to meet his obligations as a member of the church. This is the member that I have in mind when I speak in this article of the member with sufficient means, of the member well-to-do. A person with an income that he gains not by his own industry but that is given him by the deacons of the church or by some other organization of charity, is poor. His income is alms. Thus a poor man is not one who has nothing, but is one who has nothing of himself, that is, he is one who comes by what he has not by his own industry. The person who has absolutely nothing, neither of himself nor of someone else is in addition to being poor also destitute. There is then a difference between being poor and being destitute. The presence of poor in the church is certainly no reflection upon the well-to-do members; but the presence of destitute persons in the church is.

This conception of poverty is scriptural. The poor in spirit, whom Christ pronounces blessed, is the believer. He is poor in spirit, not because he is spiritually destitute—he has all things in Christ—but because he has nothing *of himself*. All he has is God's gift. He eternally remains therefore one poor in spirit.

Now it is not by the poor certainly, that the ministry of the word is and can be supported *financially*. The class of members with sufficient means does not, cannot, include the poor. Nor does this class include those members with incomes of which they can supply themselves with the bare necessities of living only,

but of which nothing can remain to them for the church. The Lord does not require of a member that he withhold from himself and his dependents such things as are actually necessary to life in order to make it possible for himself to give to the church. But consider that the things necessary to life are food, shelter and raiment and thus not that radio, that better car, that more expensive garment and house, fuel for our pleasure trips. Whether our income is large enough to permit us to contribute to the cause of God's Kingdom is with most of us determined by whether we are willing to do, not without bread, but without the things that must be classified with conveniences and luxuries, with the things that afford pleasure. It means that most of us are persons with incomes large enough to allow ourselves to meet all our obligations as members of Christ's church.

But the point that I wish to make at this juncture is that it is wrong to say that the ministry of the word is being maintained (financially) by members who are actually poor and by members without sufficient means as well as by the members with means sufficient. To say this is to be pitted against facts. This is not saying that now and then we may not find a poor believer so consumed with love for God's house, that as the widow of whom Christ speaks, he gives his mite—the mite that forms his entire capital.

They who are actually poor do—and cannot give. The brother, too, admits this in his communication to me. Wrote he, "And no matter how sincere a child of God may be, if the Lord withholds from him this world's possession, he cannot possibly return to the Lord, what he has not." My reply to this is, Just so. The brother should have kept this before his mind and should not have averred elsewhere in his communication that the service is being maintained by rich and poor alike, and that even the lion's share of what is needed is brought up by the poor. This is often said. But let us realize that what we have to do with here, is a careless reasoning from which we should get away.

These persons have no great wealth (although some of them may have), to the contrary, many of them are persons with means very moderate. In fact, the means of some of these persons is so very moderate that would they give it to the church, they find themselves under necessity of doing not without bread, but without some or many of the conveniences and pleasures of life. Yet it will not do to call these persons poor. They are not poor. They are rich, as they are people with sufficient means. The brother, whose communication I now examine, makes the grave mistake of classifying these persons—the persons with very moderate yet sufficient means—with the poor. This explains how he in his missive to me could state that the ministry of the word is being maintained by rich and poor alike. People who are actually rich, the brother in certain sections of his missive at least brings forward as poor.

The brother is also of the conviction that the very liberal givers in the church are not the rich, the very rich, but the poor, that is, the people with very moderate means. The rich man, says the brother, parts with his money with great difficulty, but not so the man with limited resources. Let me quote the brother: "A rich farmer having a thousand acres of land with heavy crops, must surely be instructed to assume a greater responsibility toward the maintenance expense than the poor farmer who can barely make a living. But we know that the Scriptures are outspoken, that it is hard for the rich man to part with his money." And then this from the brother's pen, "Now I know from experience and from historical facts, that the common, ordinary christian (the brother means, certainly, the christian with ordinary, limited material means) proportionately is the heaviest giver, and that those having a great abundance part with what they have much harder." So far the brother. Now is it true, that, as the brother avers, the very rich part with their money with much greater difficulty than the people with moderate means? Is this the testimony of Scripture and the lesson of life? It is not. What life teaches is that the misers are found, not so much among the very rich as among the people of small capital, that often the stingy man is not the man with millions, but the man with a few thousand or even a few hundred and who is trying so desperately hard to add to what he has and whose sole delight is to see his bankroll grow. How stingy this man may become! The rich man on the other hand, is the copious giver, the patron of art and science, from whose donations men build hospitals and costly edifices. Does this mean now that the very rich are less selfish than the people of moderate means? Surely, not. The liberality of the worldly man is at bottom sheer selfishness. He gives to make a name for himself and to diminish an abundance that became too unwieldy.

Now where do we read in Scripture that the rich man *in distinction from the man with moderate means* parts with his money with great difficulty? And the answer: nowhere. But does not the reaction of the rich young ruler to the mandate of Christ, "Go, and sell that thou hast, and give to the poor. . . . and come and follow me," yield exactly this teaching? Not at all. (It is plainly this young ruler that the brother had before his mind when he penned the statement to the effect that according to the Bible it is harder for the rich man to part with his money than for the man with moderate means.) What the reaction of this young ruler teaches is that it is impossible for a rich man to dispense not with *some* but with *all* his possessions, that he may be rich in Christ. Let us not say that this ruler declined to dispose of some of his wealth. Of this the rich are capable. They do it. In all likelihood this young ruler, too, was a liberal giver, for he had great possessions. And said he, "All these things

have I kept from my youth up." What Christ required of him is not that he distribute a part of his vast possessions among the poor but that he sell all that he had and give to the poor, in other words, that he renounce the entire earthy as concentrated in his vast possessions, dispose of the earthy, the arm of flesh in which he trusted, the god that he worshipped. Such was the requirement. And further, that, having renounced the earthy, he believe in God through Christ and set his affections upon the things above. Such was the complete requirement. Now the very rich, the people with vast possessions, are incapable of this. Indeed! But should we say that the people of very moderate means are equal to this requirement? What folly! The impotence of this ruler is seen in every man, be he rich, or moderately rich, or poor. All by nature work for the bread that perisheth. All trust in the arm of flesh. None can will to believe in Christ and to seek after God. It means that in the final instance that rich young ruler is every man. The disciples felt this. For when they heard Christ say, "It is easier for a camel to go through the eye of a needle, than for a rich man to enter into the kingdom of God," they were exceedingly amazed. And they said not, "What *rich man* can then be saved," but they said, "Who, what man, can then be saved."

Yet it must follow from the very nature of matters that the very rich man, being saved by the Lord, passes through a struggle and experiences pangs of sorrow of which the poor and destitute whom the Lord saves can have no experimental knowledge. When the rich young man heard that saying (of Christ) the saying, "If thou wilt be perfect, go and sell that thou hast. . . ." he went away sorrowful; *for he had great possessions*. The rich man's hold upon this earth is as powerful and tenacious as his possessions are vast. The breaking of the strength of this hold is a task impossible with him, with man. He shall therefore hardly enter into the kingdom of heaven, that is, from a human standpoint his entering is an impossibility. Shall he enter, he must disengage himself from the earthy, subordinate the earthy to the heavenly, be disposed to give that he has to the poor and worship and adore God in the face of Christ. But the rich man is without strength. How hopeless, therefore, his plight. Yet he is saved, as with God all things are possible. And for this very reason only is the poor man saved and the man with moderate means. So then, from the point of view of natural ability to enter into the kingdom, there is no essential difference between the rich and the poor. If the rich can hardly enter into the kingdom, neither can the poor, the man with moderate means. If the rich man parts with his money with difficulty, so does the man with moderate means; for the lusts of the former also riot in the bosom of the latter.

It is well to say that according to Scripture the rich man has difficulty in parting with his money; but hav-

ing said this, let us not fail to add that the man with a very limited capital also finds it hard to part with his money, for kingdom causes, of course. Then let our final statement be, "And I am this man."

The brother speaks of what he has observed when he says that proportionately the poor, (by poor the brother must mean people with moderate yet sufficient means) give much more than the rich. As for me, I am not well enough acquainted with a sufficient number of rich and poor to know who are the givers. If we find it necessary to single out the group in the church that gives, let us not say that it is a group comprised of poor people in distinction from the rich, but let us say that it is the group formed of persons (believers) who truly love the kingdom, love it with such power that if need be they give even at the cost to themselves of the luxuries and the conveniences of life. Then let each one ask himself whether or no he belongs to this group.

Let us now examine the brother's objection to that pernicious (?) and dangerous (?) teaching of mine, to the effect that each member is in duty bound to contribute to the support of the gospel ministry a sum equal to the number resulting from the division of the total sum needed, by the number of members. The brother's chief if not sole objection to this teaching is that it not only requires of the poor that they *as well as the rich* contribute to the support of the service but also that they, the poor, contribute as much as the rich and finally that it prohibits the rich from donating more than the poor. Wrote the brother, "From the point of view of legal-ethical right, I cannot see how a consistency can rightfully go to a rich land-owner of say a thousand acres with big crops to lead him into the truth of the blessedness of giving, when he is told that the budget for the year is a dollar or a dollar and a half per family. . . . It must be plain that a congregation with this method of giving, eventually comes to grief. The rich give no more than what the budget per family calls for, not one cent more. And the poor cannot contribute this sum. The result is shortage of funds." This is what the brother wrote. But let me assure the brother that he is unduly alarmed, and sorely mistaken. Let me throw some light on this matter. Let us concentrate then on an imaginary local church of one hundred fathers, heads of families. This local church is an organization that is functioning incurs expenses. There is a minister being paid a salary of \$1500. Fuel and light jointly call for a sum of \$500. The janitor receives \$1200. annually for his services and the organist the sum of \$500. The total expenditures amount to \$3700.00 annually. This church further is formed of 100 families, the heads of which are without exception persons well-to-do, with incomes ranging from \$2500.00 to \$10,000. All these persons (heads of families) live (with their own) in good houses, drive fine cars and have money in the bank.

(Let not the brother say that the illustration I here construct will not do in that we have no such congregation in our denomination or in that no provision is being made in this illustration, for the poor. I will come to the poor presently). What now should and must each head of a family contribute to the defraying of the \$3700. expence that the organization in functioning annually makes? And my answer: a sum equal to the number resulting from the division of the total sum needed by the number of heads of families, which is \$37.00 for the year or 71 c for the week. This now is my teaching, a teaching that caused the brother to be struck with amazement and to exclaim; terrible! terrible! And what is the brother's conception of the obligation of each of these heads of families? This: each gives as the Lord has blessed him, which means in this case that brother A with an income of \$10,000 annually should contribute much more (say \$6.00 every week) toward the defraying of the above-named expence than brother B with an income of \$2,500. The share that brother B should contribute would be 20c perhaps. It all depends upon how great the number with incomes of \$10,000 are. If there were enough of these members, brother B could perhaps get by with a contribution of 5c for the week. But now I ask in all candor, why should B be contributing 5c and A \$5.00 for the week? What reason could there be for this? Is B financially disabled, so that he cannot afford to contribute his full share which is, as was shown 71c for the week? No indeed. B is not poor. He lives in a good house and drives a fine car and has money in the bank as well as member A. What then can be the reason? Does the janitor on the Sabbath day not throw open the doors of the church to A as well as to B? He does. Is not A's access to the house of God as free as that of B? It is. Is not the word being preached for the benefit of A as well as for the benefit of B? It is. Is perhaps the heating plant not in operation for A as well as for B, so that A must shiver in church while B is being kept comfortably warm? No, of course not. Is perhaps the organist not leading A in his singing as well as B. He is, to be sure. Are on Sunday evenings the lights in the church not switched on for A as well as for B? They are. Why then should B contribute more than A? Merely because his income is larger? This cannot be. Don't we realize that the contention to the effect that B for this reason is in duty bound to contribute more than A is as thoroughly wrong as the contention to the effect that B, being a man with greater resources than A, should for this very reason hold himself responsible for and thus pay at least half of A's weekly grocery bill? Who would maintain that B, because he is a person with more money than A, is under the obligation to pay half of the living expenses of A, — of A, a person with an income large enough to allow him to save? Who would maintain this? No one but the

socialist.' But the brother whose communication I examine is no socialist. He therefore will be quite ready to wholeheartedly repudiate this view.

But does not the Bible plainly state that each must give as the Lord has blessed him? Just so. But let us not mind this text at this juncture. Just what the obligation is under which this Scripture brings us, we shall see presently.

Thus the teaching that member A is in duty bound to pay into the church an amount equal to the sum that results from the division of the total sum needed by the one hundred members is a teaching that must be retained. One who refuses to heed this teaching and to act upon it is as a result of his doing committing a serious sin, — the sin of theft. Let me explain. If I a well-to-do member in the church through my failure to determine what that sum is that results from the division of the total sum needed by the number of members, am paying into the church 50c for the week, when I should be paying \$1.50, I am compelling my brethren to pay in the church exactly \$1.00 that should come out of my purse. Doing so, I appropriate each week a dollar that does not belong to me. Doing this, I steal from my brother and from the Lord. And this doing of mine is the more contemptible if I hide it from men through my not using the envelopes. This case is essentially identical to another case, the case of a rich man, compelling through some secret means a neighbor, who perhaps has not nearly as much money, to pay onehalf of all his living expenses.

Why we should be so opposed to revealing to the consistory, through the use of the envelopes, that we contribute our rightful share toward the defraying of expenses resulting from the operation of, let me say the heating plant in the church — a plant that is operated that we while in church may be comfortably warm — I can't understand. Do any of us object to men knowing that we pay for the food that we daily consume and for the clothes wherewith we are clad? Of course not. But some may say, there is a difference. Giving to the church is giving, offering, to the Lord. True, but consider that our own comfort is also involved here. We like to be comfortably warm, while in church. And if the temperature is not suitable, we are quick to voice a complaint. And some of us would even be quick to remain at home, if the fault were not corrected. So deeply concerned are we about our physical comfort. We like to be comfortable in church. In fact we make it so very comfortable for ourselves in church, that sometimes we have difficulty in remaining awake during the preaching of the sermon. True, when we give into the church, we give, offer, to the Lord. But, if we eat and drink to God's glory and as standing in our faith, we rightly considered, also offer to the Lord, when we pay for the food that we daily consume.

But what must we do (the question I now raise concerns giving in the envelopes) with this utterance of

Christ, "But when thou doest alms, let not thy left hand know what thy right hand doeth." Consider that Christ here speaks of the *doing of alms*. When we *do* alms, we should not let our left hand know what our right hand doeth. But are we *doing* alms when we contribute to the defraying of expenses that result from the operation of the heating plant in church, or when we contribute to the support of a minister who breaks for us the bread of life? Of course not. That saying of Christ has no more bearing on our contributing our rightful share to the maintenance of the service than it has on our paying for the food that we daily consume. Who of us would think of sending a merchant from whom we bought food, the money that is due to him, without inserting in our letter a slip of paper bearing our name, that is, without letting the merchant know from whom the money is from?

In fine, so far ought we to be from militating against the teaching to the effect that what each member should give is a sum resulting from the division of the total sum needed by the number of members, that we ought to affirm it with all the emphasis that we can muster. So we ought to do for the reason that it is the first and solemn duty of every member to contribute an *equal* share to the defraying of the expenses that the church as an organization makes in functioning and that the member who shirks this duty, who allows others to pay unto the church what should come out of his own purse is stealing from the brethren and from the Lord. This, certainly, must first be understood. And this is what the brother overlooks; he has no eye for what constitutes the first duty of every member in the church.

If it be understood what this first duty is, we can take up the matter of the poor in the church and also attend to the statement of Paul to the effect that every one should give as the Lord has blessed him. The question is how this statement is to be harmonized with the above teachings of mine. This is very simple. But as this article is already too long as it is, we shall have to deal with these and other matters in a following article.

G. M. O.

IN MEMORY

The Consistory of the Protestant Reformed Church of Byron Center mourns the loss of one of its former members,

Mr. M. FABER

who died August 23, at the age of 70 years.

During his illness he trusted in Christ as his Saviour, and looked forward to the glory hereafter.

G. M. Ophoff, Pres.

C. Faber, Sec'y.